

உ
திருச்சிற்றம்பலம்.

நானூபவரசம்.

இஃது

திருத்தருத்தி இத்திரபீடம் கரபாத்திர சுவாமி *ள் ஆதினம்

ஸ்ரீமான் பாரிப்பாக்கம் மனியப்ப சுவாமிகள்

மாணக்கருள் ஒருவராகிய

வேலுப் டவுன் முனிசிபல் ஆபீசு டீஸ்ட்ஷராப்

A. S. ஜெயராம் செட்டியா ரவர்தளால்

சமது சுவானுபவத்தி லுதிச்சவா றியந்தப்பட்டு

ஷெ.ஆதினம் ஸ்ரீமான நானூ சச்சிதானந்தசுவாமிகள் மாணக்கருள்

ஸ்ரீமான் தண்டறை - சுப்பராய ஆசாரியாசுவர்கள்

முன்னிலையில்

பாலுர் - வேலுதேசிக ரவர்தளாற் பார்வையிடப்பட்டு

வேலுப்

உத்தவீத சபையாசது உதவியினால்

சென்னைப்புரசை

கணைச அச்சியந்திரசாலையிற் பதிப்பிக்கப்பட்டது.

நெ. 11 வெங்கடாசலமுதலிதெரு, வேப்பேரி, மதராஸ்.

குரோதினா புரட்டாசிஸ்

Price As 4.] (All Rights Reserved) [விலைஅனா 4.]

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

சா த் துகவிகள்.

திருத்தருத்தி இந்திரபீடம்

கரபர்த்திர சுவாமிக ளாதீனம்,

ஸ்ரீமான் ஈசுர் சச்சிதானந்த சுவாமிகள் மாணாக்கருள் ஒருவராக
தண்டறை சுப்பராய ஆசாரியா ரவர்களா லியற்றியது.

அறுசீரடி யாசிரிய விருத்தம்.

உலகெலாம் புகழிந்தர பீடவா தீனவுப
தேசத் தாலே

அலகிலா மெய்ஞ்ஞானம் பெற்றசெய
ராமனெனு மன்பன் செய்த

நலமெலாந் திரன்ஞாநு தபவரச
மெணுநிலை நயந்தோர் யாரும்

சுவமலாந் நற்பனைக்கை ந்ககா
மாந்தன்மை சார்கு வாரே.

வேண்பா.

இந்திரபீடத்தினரு ளேய்ந்தமெய்ஞ் ஞானநிலை
நந்தாச் செயராம னன்குரைத்த—பந்தமிலா
ஞான நுபவரச நன்னூ றினைககண் டோர்
எனுவார் கற்பனையி லே.

முப்பாவ முங்கடந்து மூதறிவாந் தற்பாவத்
தெப்போது மேயமுந்தி யின்புருவாய்க்—கைப்போந்
காண மலகக் கணிபோற் சொருபநிலை
கோணு தடைவர் குளிர்ந்து.

நிருத்துருத்தி இந்திரபீடம்
நரபாத்திர சுவாமிக ளாதினம்
ஸ்ரீ மான்

அது - சச்சிதானந்த சுவாமிகள்
மாணக்கரி லொருவரும்,
சாதிசமயாசார விளக்கமாதி நூலாசிரியருமாகிய
அரியரபாடிசின்னையாமுதலியார் இயற்றியது.

வேண்பா.

இந்திரபீடத்தினரு ளேய்ந்தமெய ராமன்றன்
சந்ததமும் யார்க்குமே தற்சொருபஞ்—சினைத்தனில்
ஆன விலங்க உத்தானில் வையத்தனில்
ஞான நுபவரச நன்று.

திருத்தருத்தி

இந்திரபீடம்.

கரபாத்திர சுவாமிக ளாதீனம்

ஸ்ரீ மான்

தண்டி, ஹை - சுப்பராய ஆசாரியாரவர்கள்

மாணுக்கரு ளொருவராகிய

தும்பூர். முத்துசாமி முதலியா

குமாரர்

இராயவேலுர் - நாகப்பமுதலியார்

ரவர்கள் இயற்றியது.

வேண்பா.

சான்றோரால் முன்னான்று சாற்றியபற் பன்னூலின்
ஆன்ற கருத்தனைத்து மாராய்ந்து—சான்றரு
நானென்பா னைத்தெளிந்து ஞான துபவரசத்
தேனாகு மிந்துலைத் தேர்ந்து.

இந்திரபீ டத்துமர பேய்ந்தமுனி யப்புகரு
சுந்தரநற் றுள்பணிவோன் சுத்தமதா—யந்தமுள்
பேரான் செயராமப் பெற்றியோ னன்களித்தான்
ஆரமை கொள்ளாதா ரார்.

திருத்துருத்தி

இந்திரபீடம் கரபாத்திர சுவாமிக ளாதீனம்
ஸ்ரீமான் தண்டறை சுப்பராய ஆசாரியா ரவர்கள்
மாணக்கருளொருவராகிய

இராயவேலூர் மண்டி வெங்கடாசல சேட்டியார் குமாரர்
சுப்பிரமணிய சேட்டியாரவர்களா லியற்றியது.

அறுசீரடி யாசிரிய விருத்தம்.

பந்தபா சந்த விர்த்துப் பார்க்குறி நெங்குந் தானா
மந்தமி லறிவு திக்கு மென்றுற வறிவித் தானாற்
சந்தத மொளிரு ஞான துபவர சமதா தூலை
யெந்தையாஞ் செயரா மன்றா னின்னில மாந்த ருக்கே.

திருத்துருத்தி இந்திரபீடம் கரபாத்திர சுவாமிக ளாதீனம்
ஸ்ரீமான் தண்டறை - சுப்பராய ஆசாரியா ரவர்கள்
மாணக்கருளொருவராகிய
சேலம், சாலூகா ஓமலூர் டிவிஷனைச் சேர்ந்த நடுப்பட்டியி லிருக்கும்
ம.ா.ா.ஸ்ரீ பழநியாண்டிப் பிள்ளையவர்கள் துமாரன்
ஆறுமுகப் பிள்ளையவர்களா லியற்றிய
அகவற்பா.

மாகடற் சூழ்ந்த மானில மதனில்
மூவிதத் தியால் முழுகிய வுயிர்கள்
தாபம தகன்று தனித்திருந் தென்றும்
பேரானந்தப் பேற்றினை யடைய

சங்கரா சாரி சாமியால் வகுத்த
இந்திர பீடத் தேய்மர பதனில்
வந்திதும் பிறைசை மாவரு னாசலச்
சந்திர னடியைத் தினமும் துதிக்கும்
பாரிப் பாக்கம் முனியப் பசாமியை
ஆரிய னாய்க்கொண் டகம்பொரு ளுணர்ந்தோன்
தத்துவ மசிபதந் தம்மை யுணர்ந்து
மத்து விததூ லனைத்து முணர்ந்த
சாந்த முதலாஞ் சற்குணத் தூயோ
னேகாந் தத்தி விருந்தருள் பெற்றோன்
இராமவே லூரி ரின்புடன் வசிப்போன்
மாயா வாத மயக்ககன் றிட்டே
யகமுகப் பட்டோ னறிவே பரமெனத்
திரமதா யுறுஜய ராமச் செட்டியார்
இன்னில மக்கணல் லின்பம் பெறற்கே
நன்னய வாக்கால் நவின்ருன் சிறப்பாய்
ஞான தபவ நன்னூ றன்னை
அன்புடன் படிப்போ ராரா யினுமவர்
முத்தா பமுமொழிந் துத்தம முதிர்ந்து
ஜகஜ்ஜீ வபரஞ்சத்திய மெனவே
இகந்தனில் மருண்ட விருளைக் கடந்து
காலநா லினையுங் கெளவியப் பாலொளிர்
சிலமாம் பொருளெனுஞ் செவ்வொளி வியாபகச்
சத்தா யெங்குந் தனிப்பிர காசச்
சித்தா யொளிருஞ் சிவோகமா குவரே.

சாத்துகவிகள்.

திருத்துருத்தி இந்திரபீடம் கரபாத்திர சுவாமிக ளாதீனம்
பூமான் தண்டறை சுப்பராய ஆசாரியா ரவர்கள்
மாணக்கருளொருவராகிய
சேன்னை சிந்தாதிரிப்பேட்டை அத்துவிதானந்த மேன்னும்
சிறப்புப் பெயர்வாய்ந்த அந்தோனிப் பிள்ளையவர்களால்
இ ய ற் றி ய து.

—◆—
அறுசேடி யாசிரிய விருத்தம்.

தானாகும் சுகநிலையை யன்றிசுக ஜீவபரத் தாமின் நென்றேயோங்க
மேனாளின் வருத்தமறை விளம்புமகம் பொருளியார்க்கும் விளங்கி
ஞானாது பவரசப்பே ரரியதிரு தூலளித்தான் ஞால மீதிற்
கோனாகு மிந்திரபீ டத்துசெய ராமப்பேர் குணமிக் கோனே.

உ
ஸ்ரீ தந்ப்யோநம:
நூன் முகம்.

அகவற்பா.

- அன்று நான் முனிவர்க் கறைந்தவெம் மண்ணல்
இன்றுவந் தறிவி விசைத்தவிந் தூலே. (1)
- கட்டுப் படுவோர் கலங்கா ரென்று
மெட்டுவ ரிறையென விசைக்குமிந் தூலே. (2)
- செய்துஞ் செய்திலர் செயற்பா டில்லார்
செய்தவ மனைத்துஞ் செப்புமிந் தூலே. (3)
- காறண காரிய கற்பனை களைந்து
பூரண மாக்சப் புகலுமிந் தூலே. (4)
- மண்பெண் பொன்னு மயக்க மதனை
விண்ணுரு வாக விளக்குமிந் தூலே. (5)
- நடுநிலை நாட்ட நயந்தோர் தமக்கு
உடுவகல் ஞானம் வாய்க்குமிந் தூலே. (6)
- உண்டபோற் றேன்று முலகாதி யாவும்
கண்டசொப் பனென்னக் கணிக்குமிந் தூலே. (7)
- கற்றவா சிப்பாற் காணு நிலைய
துற்ற வுழைப்போர்க் குறுமிந் தூலே. (8)
- ஆண்பெண் ணலியன் ருகுஞ் சொருப.
மாண்புறு வோர்கண் மதிக்குமிந் தூலே. (9)
- இல்லையுண் டென்னு மிருகட் சியரும்
வல்லமை பேசுதல் வாடுதெனு தூலே. (10)
- மண்ணென் பதன்றி மதிக்குங் கடம்போல்
எண்ணி லனைத்து மறிவெனு தூலே. (11)
- பொன்னையே பணியாய்ப் போற்றாதல் போல
என்னையே சுகமென் றிசைக்குமிந் தூலே. (12)

- காண னீர்போற் காணுமும் பொருட்டு
நானே யிடமென நவிலுமிந் தூலே. (13)
- மூச்சுடர் தாமா மூதறி வதனில்
நச்சுறு நன்மையை நாட்டுமிந் தூலே. (14)
- காலா தீத மான தனைத்தான்
மேலா மதிக்க விளக்குமிந் தூலே. (15)
- எத்திறத் தோரு மிசைவுறக் கற்பின்
சித்திரம் போலச் செய்யுமிந் தூலே. (16)
- தனையறி யார்க்குச் சாரும் பிறவியென்
றுணியே மாறா துணரெனு தூலே. (17)
- ஒப்புயர் வில்லா வுணர்வாந் தன்னைத்
தப்பின் றிப்பெறச் சாற்றுமிந் தூலே. (18)
- சுத்தமுஞ் சூன்முயஞ் சோதியு முளதைக்
கைத்தல நெலியெனக் காட்டுமிந் தூலே. (19)
- அனுமகத் தென்ன லறிவுக் கிலையென
நனுருவோர் தமக்கு நவிலுமிந் தூலே. (20)
- சின்தனை வசத்தாச் செல்லு மவர்க்கே
பந்தரீந் காதெனப் புகருமிந் தூலே. (21)
- மேக மறைத்த வெண்மதி போல
மோக மறைதமை மூட்டுமிந் தூலே. (22)
- நாணுட லென்று நாடு மயக்கொரீஇ
வானென நாளை வழங்குமிந் தூலே. (23)
- சுட்டிலா வொன்றை யெட்டிச் சுதியென
கட்டமா முழைப்பைக் காட்டுமிந் தூலே. (24)
- இலக்கண வாக்சியத் தாற்றமைத் தாமாய்
கலக்க மறம்படித் காட்டுமிந் தூலே. (25)
- திருச்சிற்றம்பலம்.

உ

நீருச்சிற்பம்பலம்.

ஞானபவரசம்.

பாயிரம்.

(சொநபவணக்கம்.)

சுகந்தனை வேண்டிச் சுகித்ததுவா தற்கச்
சுகமதுவே யென்றுந் துணை. (1)

. (இதுவுமது.)

சபாவநிலை யின்னதெனச் சோதித்து நெஞ்சே
யபாவமதாம் வாழ்விலமுந் தாமற்—சபாவமதாந்
தன்னிறந் ஞாயிருக்குஞ் சச்சிதா கந்தசுக
நின்னு ளிருக்க நினை. (2)

(உபாசனாபூர்த்தி வணக்கம்.)

சொல்லிற்று நின்ற சுகப்பொருளை யென்னறிவிற்
கல்லென்று தன்னருளாற் கண்டறிவா—யல்லுபக
னன்கிலகச் செய்த நடம்புரியு மூர்த்தியைநா
னென்றுநினைந் துய்த்திடுவே னேய்ந்து. (3)

(மகான்கள்வணக்கம்.)

அன்னியத்தை நாடா தறிவாநந் தங்கண்டோ
 ரெந்நிலைய ரேனு மெமக்குரிய—ரிந்நிலைய
 ரல்லா ரெவரேனு மாபாச ராக்கொண்டு
 வெல்வோ மவர்தம்மை மெய்.

(4)

(குருவணக்கம்.)

சத்தாபோக் தாவாகக் கற்பிக்கு முண்மயக்கச்
 சத்துருவை வாராமற் றுனீக்கிச்—சித்துருவா
 யென்னை யெனக்களித்த வென்கோணப் பாசாமிக்
 தென்னறிவேன் கைம்மாறிக் கில்.

(5)

(இதுவுமது.)

உருவாதி யல்லா வறிவோடிங் கென்னைப்
 பிரிவின்றி நிற்பதற்குப் பேணி—குருவாகி
 வந்தமுனி யப்பனெனும் வள்ளலே மோனநிலை
 தந்திட்ட நின்றாட் சரண்.

(6)

(இதுவுமது.)

அணுமகத்தா நாடு மறியாமை தன்னு
 னனுகு பிப் பந்தமென நாட்டி—கணமும்விடா
 துன்னைநீ பற்றென்ன வோதுசச்சி தாகந்தன்
 றுன்னுமலர்த் தாளே துணை.

(7)

(இதுவுமது.)

சொல்லாற் சுகமில்லை சோதனையிற் காணென்றே
 பெல்லா விதத்து மெனையுணர்த்தி—நில்லென்று

சும்மா விருக்கவைத்த சுப்பரா யக்குருதாள்
இம்மா நிலத்திறைஞ்சி னேன்.

(8)

(அவையடக்கம்.)

தேகநா னாகத் திடங்கொண் டிருக்கு நான்
ஊடமென்ப தின்றி யுரைத்தவிந்நூல்—வாகைபெறக்
கற்றவரே லாரெனினுங் கண்ணுடையோ ரெஞ்ஞான்றுங்
குற்றமெனக் கொள்ளார் குறித்து.

(9)

(நூற்பெயர்.)

அறிவிதென வாய்தே யறியாமை யாய
பிறிதாருங் கற்பனையைப் பேர்த்து—வறிதேயாத்
தானா மதுபவத்தைச் சாற்றிமிகிற் நூற்பெயர்தான்
ஞானாநுபவரச நன்று.

(10)

(இந்நூற்கு மேற்கோளினைய வெனல்)

இந்நூற்கு மேற்கோ ளியம்புதுமே கேட்டுவக்கத்
தன்னறிவே தத்தமக்குச் சார்பென்று—சொன்ன
வுபசிட தந் தானாமே யுள்ளபடி நாளுஞ்
சுபமுறதற் கென்றடையோ தோய்த்து.

(11)

(இந்நூற் கதிகாரியாவாரு மல்லாரு மினையரெனல்.)

ஒவ்வொன்றுஞ் சோதனைக்கிங் கொத்துவிசா ரிப்பவரே
யொவ்வுதி காரிகளா முண்மையதா—யெவ்வமுற
வார்த்தவய லத்தனையு மவ்வவா ரேயுணர் வோர்
கூர்த்தவதி காரியலர் கொண்டு.

(12)

(இந்நூல்தேளிந்தோர்க்கன்றெனல்.)

தன்னிலக்க ணங்கற்றுத் தானேதா னாயினர்க்கிங்
கென்னிலக்க ணஞ்சொல்லு மிந்தநா—லன்னவர்க்கன்
றித்தேக மாதிகளா யேய்ந்த மயக்ககல
வெத்திறத்தாற் கடுமென்பார்க் கே.

(13)

(இந்நூற் றேவதூடண மன்றெனில்.)

தேவகிந்தை யென்பார்க டேர்ச்சியிலா ரிந்நூலைத்
தேவநிலை யாமுந் தெரிவித்து—யாவருமே
தானேதா னாயிலக்கச் சாற்றியதா னிந்தையல
வேனோ விதையேலா ரீங்கு.

(14)

பாயிர முற்றிற்று.

உ

தீஞ்சீசிறம்பலம்.

ஞானபவரசம்.

நூல்.

அகர முதலாதி யாய்ந்தும் புலவீர்
செகவியல்பை யாயாதென் றேர்ந்தீர்—சுகமென்ன
லெங்குண்டோ வென்றெண்ணி யேங்கி மயங்குவதென்
தங்கியதும் பாலிருக்கத் தான். (1)

சுகமெனக் கொண்டீர் துங்கஞ் 'சுகிப்பீர்
சுகமிதெனக் கொள்ளீர் சுகிக்க—வகமும்மிற்
காத்திருந்து மிறறைநாட் கண்டதென்னீர் துக்கமன்றி
நீத்தவீர் கற்பனையை நின்று. (2)

சாதித்த னாமெதெனச் சற்றேனுங் கேட்டீறியீர்
சேதன மன்றிவிலை தீர்ப்பிதுவே—சாதகமா
யென்றேக மென்மனைவி யென்மக்க னென்றுமுற
லென்னமதி யென்போ மிவை. (3)

தானு பூயிர்க்குச் சரீரந் துணையாமோ
வேனோ யிதையுணர் ரென்கண்டோ—மானமிலீர்
தன்னைத்தா னேகாணிற் றானும் பொருளணிமை
யென்னத்தான் சொல்வீ ரிதற்கு. (4)

பொருளல்ல வற்றைப் பொருளெனவே யோர்தன்
மருளென்ற ரேனோ மதியீர்—பொருளென்ப
தெத்தகைய தென்றதனை யேங்கிப் பெரியோர்பா
லொத்துவிசா ரிக்காதென் னுற்று. (5)

தானாகா தத்துவங்க டன்னைத் தவிரவிலை
யூனாகா தென்று முணர்வாகு— நானாமே
மெய்யுருவாப் பல்லுருவை மேவி யுணருதலான்
மெய்யுருவா மோவனைத்தும் வீண். (6)

மெய்யுணர்வு கூடஸ்த பிர்மமென்று மேலோர்கள்
பொய்யுணர்வு சிவேசப் புன்மையென்று— மையமிலா
தோர்ந்திருக்க நீவி ருணராதே யிவ்வுளவை
யோர்ந்த தெதைப்பொருளா யுற்று. (7)

இந்த வுளவறியா தெங்கனோ வோரறிவேன்
பந்தமுற்ற தென்று பகருகிறீ—ரொந்தவிதத்
தும்மனர்த்த மாக்கியே துன்பெனலை யின்பமென
விம்மையிலே காண்பதெவ னேய்ந்து. (8)

பக்குவிக ளாவார் பலதூற் கருத்துணர்ந்து
தக்கவர்பார் சென்றுநனி தாத்தெனினர்—யிக்குணர்ந்துத்
தேடித் திரிவதெவன் தேகபோ கம்பொருளாய்
நாவெதென் றோதும்மை கங்கு. (9)

எல்லா மறிந்து மிறையிருப் போராதிக்
கெல்லா மறிந்தோமென் றேமாப்பேன் - பொல்லா
மனமாகு மாயை வசப்பட்ட டிருக்கிற்
றினந்தோழர் தூர்க்கதியார் தீங்கு. (10)

மாயா சொருப மதிப்பீ ருளதென்று
மாயையீ தென்றுணர்த்த வல்லீரோ—பேயர்களே
கேட்டுத் தெரிந்து கெடுமவித்தைப் பேர்த்தெறியில்
வீட்டுநெறிக் குற்றத்தே மெய். (11)

இல்லையென லேதோ விதுதான்மா யைக்குருவ
மில்லையென்ப தெம்போல்வா ரேற்பார்கள்—சொல்லுதுமே
யெம்மட்டுண் டம்மாபை யேன்றெரியு தஞ்சொருப
மம்மட்டுந் துக்கமென லாம். (12)

சொருபமது தானுமேல் தோற்றுலகன் றேயச்
சொருபமென லீங்கிதெனச் சொல்வாம்—பெருமைமிகு
சத்துசித்தா னந்தத்தி னேகமே தன்சொருப
மித்தையொத்த தீர்ந்தபொரு ளில். (13)

ஆதார மாதேயு மற்ற வறிவதனை
யாதார மென்பானே னுங்கதற்குச்—சேதார
மாயித்தோற் றங்களினு லாதார மென்பதொக்கு
கேமிக்கோ ரீதறிவர் நேர்த்து. (14)

ஆதாரத் தன்னை யயலாகக் காண்பதெனி
னாதார மாருமோ வாங்கயல்க—~~ஆதார~~
மீதெனவே தன்னுருவை யெஞ்ஞானம் பாராம
லோதுவதென் னோபலவா யுற்று. (15)

புத்தி மயக்காற் பொருளென்பீர் கற்பனையைப்
 புத்தி மயக்காற் பொருளாமோ—புத்திதனை
 நாட வறியீர் நமனுக்கே யாட்படுவீர்
 வீடுமக் கெவ்நனுறு மேல்.

(16)

பொய்யைமெய் யென்னல் புதுமைதா னெஞ்ஞான்றும்
 பொய்யைப்பொய் யென்னல் புதுமையோ—பொய்மெய்
 யிருவகைக்கு நாமே யிடமாகு நம்மை
 யொருஞான்றுங் காணுதென் னுற்று.

(17)

வெற்ற வெளிதன்னை வேராகக் கண்டிரைத்தற்
 குற்ற நமதென்று கூறுவரோ—கற்றும்
 நினைவின் றடிப்பாகு நேதிசெயின் வேறாய்
 மனமெழுமோ சொல்வீர் மதித்து.

(18)

அறிவோ டறியாமை யாகு மிரண்டி
 லறியாமைக் காதார மாகு—மறிவே
 பழுதைபாம் பென்பவற்றுட் பாம்பிற் காதாரம்
 பழுதையென் றேயுணர்வீர் பார்த்து.

(19)

அறிவறிந்தார் யாது மறிந்தவரே யாவர்
 அறிவறியா ரேதறிந்தா ரந்தோ—நெறிபிறழா
 துற்றவறி வைக்கண்டே யொன்றா யிலங்காமற்
 பற்றிபற்றிப் பாய்வதெவன் பண்பு.

(20)

அறிவறிந்தா ரென்செயினு மாகாரே குற்ற
 மறிவறியா ரங்நனமன் றாயி—னெறிதவறிச்
 செய்வரெனத் தூடித்தோர் சேர்வர் நரகதனை
 யுய்வதற்கெங் குண்டாகு முற்று.

(21)

அறிவி னிலையறித லாழமதா மென்றே
யறிவி னிலையிழந்திங் கந்தோ—குறியதனிற்
செல்வர் பலருஞ் சிறிதலவே கட்டமிதால்
வெல்வமெனல் சென்மமதை வீண். (22)

அறிவேசத் தாயு மறிவேசித் தாயு
மறிவேயா னந்தமதா யாயுந்—தறிபோல
நிற்றலல சாங்கில நீத்தலல பெற்றலல
சுற்றலல காணலல காண். (23)

சிவமென்னல் யாதென்னிற் சித்தத் தெளிவே
சிவமாகுஞ் சத்தியமாய்த் தேரின்—பவமென்ன
லிங்கிதற் கெகங்னுண்டா மெங்கெங்குந் தன்மயமா
யோங்கிகு மெஞ்ஞான்று முற்று. (24)

சிவசிவ வென்று செபித்திவ ரென்றுஞ்
சிவமென்ப் தற்கர்த்தந் தேரார்—சிவமெனலை
வேற்றுவும் யாவும் வெளியாய் விளங்கிலன்றே
போற்றற் குரித்தாகும் போய். (25)

செகமெனலைச் சத்தெனவே தேர்வீரென் கண்டோ
செகவிருப்பைச் சோதனையாற் தேரீர்—சுகமிழந்து
கற்பனையைக் கண்டே களித்தல்கற் றோர்க்கழகோ
சொற்பனமென் றோரா தென் றோய்ந்து (26)

காணு முலகதனைக் கண்டு வியப்புறற்கு
நாணுதென் முற்றுணர்க்து நன்மையிலீர்—வீணுமே
சுத்த பரிசுசஞ் சார்க்கத் ரூபமன்றி
யொத்த வுலகமுண்டோ வுற்று. (27)

மனமென்ன ஹள்ளளவு மன்னு முலகம்
 மனமிறக்கி லின்ற 10 திக்கிற—கனமுடையீர்
 கற்றதனா வென்னாங் கருது மனந்தன்னை
 வெற்றவெளி யாக்கினன்றோ மேல். (28)

ஆன்மாவை யாயாதா ராரோ வவர்விலங்கா
 மான்மாவை நானெனவே யாளாம—ஓர்ன்வடிவாய்க்
 கண்டு களிப்பதற்கோ கல்விதனைக் கற்றிலங்கல்
 மிண்டுடையீர் செல்வீர் வெளி. (29)

ஆன்மாவைத் தானா யறிவதுவே கல்விநிலை
 யான்மாவை வேறென்ன லாச்சரிய—மான்மாவைக்
 காணார் செய்யுஞ்செயல்கள் கண்டோர்க்கிங் கென்னாகும்
 வீணாமே யெஞ்ஞான்று மெய். (30)

ஆன்மாவைக் காண்பவர்கட் கான்றநிட்டை யேசாலு
 மான்மாவைக் காணர்க் கறிவிக்கு—நான்மறையு
 முற்ற சரியைமுத லோர்மூன்று நன்றெனவே
 பெற்றவர்காஞ் சித்தசுத்திப் பெட்டி. (31)

ஆன்மநிலை யுண்மையென வாயா ரவர்கல்லா
 ரான்மநிலை சொல்வோரையையையோ—வேன்விரும்பார்
 தின்முககம் யோனிசுகஞ் செல்வசுகஞ் சொந்தமெனக்
 கொண்டதனா லன்றோ குறித்து. (32)

ஆன்மவிசா ரஞ்செய்யி னன்னபா னீயத்தால்
 ஊன்றேகம் போஷித்தற் கொவ்வாதென்—நூன்றமதி
 தன்னையுல காபாசச் சங்கடத்தில் மூழ்குவித்தீர்
 என்னபல னுண்டோ வுமக்கு. (33)

ஆன்மநிலையோரா தவதிப்பட்டம்புவியி
லான்மநிலையோர்ந்தவர்போ லன்புற்று—தேன்மொழிபோற்
சொல்வீர் புராணகதை சொந்தமென நம்பிசம்பி
வெல்வதெவ னும்கயக்கை வீண், (34)

சர்வம் பிரமமெனல் சத்தா மனுபவமேற்
கர்வங்கொள் ளாதிதனைக் கண்ணுறுவீர்—சர்வமாமே
தானாய் விளங்கிவைவர் சாட்சிசன காதுயரா
மேனோ விதைமதிக்கீ ரீண்டு, (35)

சத்தா யசத்தாய் சதசத்தா யேய்ந்திலங்கு
மித்தனைக்கு மேதிடமே லென்னுருவே—பித்தரெலாக்
காணும லிவ்வுளவைக் கண்ணிழந்தார் போலுளரில்
வீணுரு மேயவர்க்கு வீடு, (36)

சத்துசித்தா னந்தகுணஞ் சார்ந்திலங்கத் தம்மிடத்தி
லொத்துவிசா ரித்துவக்கு மூகமின்றிப்—பித்தேறி
யிவ்வுலகைச் சத்தெனவே யேமாந்து நன்குமுல்வோர்க்
கெவ்வந்தா னெங்ககலு மே, (37)

அசத்துசுடந் துக்க மறியாமை பென்னற்
கசப்பென்னக் கண்டகலக் காணீர்—பசப்புளதா
யெண்ணிச் சுணங்க னெலும்பைக் கறிப்பதுபோ
னண்ணுமய லின்புறுமோ நன்கு, (38)

ஒன்றினிலொன் றின்றாமே யோதுஞ் சதசதது
நன்கினிற்றீந் தின்றெனல்போ னுடுங்காத்—புண்மதியீ
ரிம்முறைபோ வெஞ்ஞான்று மேலாது வத்துக்கை
நம்புதலுக் கென்னைய நன்கு, (39)

தூலத்திற் றேன்றது ருக்குமமச் ருக்குமத்திற்
 ஹாலமது தோன்ற சொலுமிரண்டு—மூலமெனும்
 காரணத்திற் றேன்றது காணு மிதுவுமகா
 காரணத்திற் றேன்றது காண். (40)

தேக முதலனைத்தாய்ச் செப்பிடுந் தத்துவங்கண்
 மோகங்கொன் பென திகமா முற்றுயிவை—போகமெனக்
 கொள்ளுகின்ற விம்மயக்கைக் கோதெனநன் காதுய்ந்து
 தள்ளுதறக் கோர்க்கணியாந் தான். (41)

முத்தினைக் கன்னியமாய் மோகித்து மூர்த்திமுதல்
 சத்தியமாய்க் கைக்கொண்டு தான்கலத்தன்—முத்தியல
 வென்றபெரி யோர்சொல்லையெண்ணித்தா னாயிலங்கி
 லன்றே சுவானுபவ மாம். (42)

தெரிவித்த வெற்றுக்குத் தேர்ந்தவெமக் கிங்கே
 தெரிநீரென் சாஸ்தியெனச் செப்பிப்—பெருமையுற்று
 நாட்களெலாஞ் சென்றபினர் நம்மாலென் னாகுமென்பீர்
 கேட்பதனை நன்கிழந்த தீழ். (43)

தெரிவீர் சரித்திரங்க டேசமுதன் மூன்றாந்
 தெரியீர்தா னாரென்று தேடிப்—பெரியோர்போற்
 சாதித்து நிற்பீர்க டக்கோரல் லார்ஹமக்குப்
 போதித்தென் காண்பீர்கள் போய். (44)

தம்மி லிலாததிலை நோக்குவகாற் சர்வமுந்தான்
 ஹஞ்சொருபந் தானன்றே துண்ணுணர்வீர் — தம்போன்றார்
 ஶ்ரீநா னவனென்றே நின்றழல்வ ரென்கண்டோ
 நாநேரா னாயிருக்க நஞ்ஞ. (45)

காணுந் திரிசியத்தைக் கைவிட் டறிவிதெனப்
பேணிப் பலஞான்றும் பிர்ம்மையின்றித் - தாணுவைப்போற்
றன்னை நிறுத்திச் சமமாகப் பார்ப்பீரே
லென்னபிழை யுண்டாகு மீண்டு. (46)

பாராதி பூதத்தைப் பார்த்திருக்கி லன்னியமாய்
நேராதே தற்சொருப நிச்சயமாய்ப் - பேராது
பற்றிப் பழகுவினேற் பன்ஞான்றும் தற்சுகந்தா
ஹற்றிடுதற் கென்னைய முண்டு. (47)

உய்வதற்கே தென்னவெனி னுண்மை யுணர்வடிவாய்
பையப் பலகாற் பழகுவதே—செய்வினேதா
னீதன்றி வேறிலலை யெச்சாத் திரக்கருத்துஞ்
சாதிக்கத் தக்கதிதே தான். (48)

ஆரென்று தன்னைத்தா ளுங்காங்கு நின்றுணரிற்
பேரேது தானெனற்குப் பேணுங்கா—ஹரேஹு
முண்டோவெஞ் ஞான்று முரைப்பதெவ னின்னானென்
றுண்டு திரிவதற்கே யோது. (49)

நாடுத் தனையன்றி நாடுபவை வேறிலையே
நாடுவதென் பல்லுருவை நாணுது—வீரமக்கிங்
கெவ்வனந்தான் கிட்டிமோ வேமாந்தீ ரையையோ
பங்கமின்றி வாழ்வீரோ பார்த்து. (50)

தன்னிலையை முன்னிலையாய்ச் சாற்று மயக்கொழித்து
நன்னிலைய தாயிலக நாடுவர்காண்—ஒன்பமிலார்
விட்டுப் பிராக்கில் விரிந்திருப்போர்க் கெஞ்ஞான்றும்
விட்டிடுமோ செஷ்பய மெய். (51)

நாட்ட மெதுவென்று நாடுவது தன்னையலா
 லெட்டிணர்வி லெஞ்ஞான்று மேய்ந்திருக்கில்—வீட்டுகெறி
 கூட்டுமோ சற்குருதான் கொண்டு நனியுழைத்து
 நாடுதலிற் தேர்ந்துய்மி னன்கு. (52)

இங்கல் கெளுதபடி யெங்கு மொருபடித்தாய்த்
 தங்கி யிலங்கிடுமே தானென்னல் — மங்காது
 பார்க்குமிதை நல்லோர்க்குப் பாசமுறு கற்பனைக
 டர்க்கமுள சொப்பனமாந் தீது. (53)

எண்ணில் தமையறிவா யெங்கெங்கு நன்குணரிற்
 பண்ணுங் கருமத்தின் பான்மைகடா—நண்ணிடுமோ
 விவ்வுளவு தோன்றாம லென்கந்தீர் நம்மவர்கா
 னெவ்வமுறு துத்திர்ப்பிற் கே. (54)

கெட்டிபொரு ளீதெனவே கேட்டுகனி யன்புற்றிங்
 கெட்டியெவி தத்தேனு மின்பமதாய்—கட்டமின்றி
 சாதிக்க வல்லமையார் சற்புருடர் தெய்வயிதை
 வாதித்த லால்வருமே வம்பு. (55)

பாராமற் கற்பனையைப் பற்றற்றான் நன்னியல்பைத்
 தாராள மாயுணரச் சாராமற்—பூராய
 மெல்லாம் புகலுவதா லேனகலு தும்மடமை
 பொல்லாங்குக் கேநிற்பீர் போந்து. (56)

எண்ணித் தனையாசென் தேட்டித்கா னுதென்றும்
 கண்ணித் தனதுநிலை காடிவரில்—வின்னுருவாத்
 'தோன்றுமி வாகத்தன்' தாயவர்பா லெஞ்ஞான்று
 மூன்றியது வாப்பிண்மி னுற்று. (57)

எப்பொரு னெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருண்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவென்றே—செப்பியதை
சார்ந்துவந்து தக்கோராற் றுனேதா னாயிலங்கித்
தேர்ந்திருத்த லெஞ்ஞான்றோ சீர்.

(58)

தூல முதலாகத் தோன்றுமுரு வந்தன்னைச்
சாலப் படித்திருந்துஞ் சார்பாகச்—சீலமுற
வோதி யுணர்வீ ரூயர்நூலைக் கைவிட்டு
வாதிநித லாலென்றும் வந்து.

(59)

தூலமுத னானல்ல சொற்கர்த்த நானென்னுஞ்
சாலவுணர் வைமறந்து சாஸ்வதமாய்—மூலப்
பிரகிருதி விறோய்ந்து பேய்போல்வா யாடி
விரிவுற்றீர் சென்மவகை மெய்.

(60)

சாதிவர்ண மாச்சிரமந் தம்மாற் றமைமறந்து
நீதியினைக் கைவிட்டு நேர்த்தபடி—யோதுகுரு
வாகமதிப் பிரன் றி வையகமாங் கற்பனைகள்
சோகமெனக் கொள்ளீரே தோய்ந்து.

(61)

வெற்ற வெளிதன்னை மெய்யுலகாக் காண்பதுவோ
கற்றகல் விக்கழகு காதலுடன்—முற்றுணர்ந்தீர்
மக்கட் பிறவி வருத லெளிதல்ல
தக்கோர்தாட் சேர்மின் சரண்.

(62)

கற்பிதத்தை மெய்யென்னக் கண்ணில்லா மாந்தர்கட்டுச்
சொற்பிதற்ற லாட்டுஞ் , கருதியெலாங்—கற்பனையே
தானேதா னுவதற்குச் சாற்றியவை கற்கருதி
யேனோ விதற்குமுற னீக்கு.

(63)

வட்டுப் படிப்பாள ரெங்கு நிறைந்திருப்பார்
 நாட்டுகின்ற தந்தியை நாடாமற்—தேட்டமுறுஞ்
 சேய்மை யணிமையிலாச் செம்பொருள்கண் ணற்கண்ட
 வாய்மையோ ரேசிலர்கண் மற்று. (64)

சொற்சா தூரியத்தாற் றேன்றுமோ தற்பாவங்
 கற்பிதங்கள் யாவும் கரைந்தபினர்—தற்பதத்திற்
 றுணு விளங்குவிரேற் சாரீர் மயக்கமகிள்
 மேனோக் குறுவீர்கள் வீடு. (65)

ஒன்றென் றிரண்டென்று மோதுமுயர் தாழ்வென்று
 நன்றென்றுந் தீதென்று நாடாமல்—வென்று
 வருவிகற்பந் தன்னைநனி மாய்ப்பீரேல் தும்பால்
 புருடார்த்த நான்கும் புஞ்சு. (66)

இச்சைவச மாவா ரெவரோ பிறவிதனை
 மெச்சி யடைவர் மிகுதியோர்—சிச்சி
 கடையரவ ராவரெனக் கைவிட்டு நீவி
 ரடைவீர் சொரூபநிலை யாங்கு. (67)

இச்சை வசமாகா ரெய்தார் பிறவிதனை
 பிச்சை புகினும் பெரியோர்கள்—மெச்சுமறை
 தெய்வ மிவரைநீர் சேரிற் பெருதநிலை
 யுய்வீர் சொரூபநிலை யோர்ந்து. (68)

சித்த சலனமுனோர் சேரார் சிவநிலையைச்
 சித்த சலனமற்றோர் சேருவர்காண்—பித்தரெனச்
 சொல்லி னவரையயற் றெடுத்தமுற்றுப் பாழ்படுவீர்
 கல்வியென லீதோ கசடு. (69)

கல்லா ரெனினு நனிநல்லர் கற்றோர்முன்.
சொல்லாடா மோனத்தாற் றாவெளியாஞ் - சொல்முடிவைச்
சோதித் திலங்காது தூர்வழக்கைச் சொல்லிநிதம்
வாதிப்ப தாலென்றே வாழ்வு. (70)

கற்றோர்தம் நன்னிலையைக் கண்டின் புறதற்குப்
பெற்றோ ரலாயலைப் பேறுனதாய்ப்—பற்றுதற்கே
யிந்தநெறி நன்மைதா னென்றுணரா விட்டுவிடி
லெந்தவிதத் தானாவீ ரீங்கு. (71)

நானே யனைத்திற்கு நாடு மிடமாகு
நானிலா வெல்லையிலை நாடுங்கா—ஞானெனலை
யெட்டா திருக்களவு மேய்ந்திலங்கு மோசொருபம்
தட்டிடுமென் றெண்ணுவீர் தாம். (72)

நானான வென்றனக்கு நாடுபொருள் வேறுண்டோ
நானேநா னுஞ் கவில்வதெலா—நானெனலை
யெட்டாதா லென்று மிழிந்தபிராக் காவீர்கள்
கட்டுண்டு கேட்டுய்வீர் காண். (73)

காண்பா னெடுகாட்சி காணு பொருண்மூன்றாய்
மாண்பார் தமைமறந்து வாதிப்பீர்—காண்பாணக்
கண்ணுறின்மூன் றென்றுண்டோ கற்றபுல மைத்திறத்தீர்
நண்ணுவதென் றேவிதனை நன்கு. (74)

இறையெனலை நானென்ன வெம்மதுத்து மில்லை
யுறையிறைநா னுமென்றே யான்ற—துறைதெரிந்து
சொல்வினா ரத்விதிகள் தோடமுருண். தோவறியில்
வல்லதன்றென் றேணுரைப்பீர் வாது. (75)

இறையெனலை வேறென்ன லெம்மதமு மென்பீர்
இறையெனறா னுன்றவிர வின்று—நிறைசுருதி
யத்துவித வத்துநிலை யான்றவர்பாற் கேட்பீரே
லித்துவிதஞ் சாதிக்கீரீங்கு.

(76)

உள்ளதெனன் மாறுதிக் கோர்நான்கு காலத்து
முள்ளதெனக் கற்பிதத்தை யுகிப்பீர்—கொள்ளுதற்குச்
சுந்தைதனி லெட்டாதாற் தேர்ந்திருப்பீர் பாவனையா
லித்தவிதந் தானே விறை.

(77)

பாவப் படுப்பொருளோ பார்க்குபொரு னெஞ்ஞான்றும்
பாவனையெல் லாமொருங்கே பாரக்குங்காற்—கேவலத்தும்
பொய்யாமே காணிற் புறநோக்கங் கொள்ளீரே
னையீர் விசாரணையி னன்று.

(78)

உள்ளஞ் சுயஞ்சோதி பொவ்வொருவர்க் கும்மென்னிற்
கொள்ளுஞ் சுதமியேதே கூறுங்காற்—கள்ளமனை
தன்னைக் கரைத்துத் தனித்திருப்பார்க் காகுமே
பன்னியவங் வாரந்தப் பாங்கு.

(79)

(இஃது சத்திலக்கணம்.)

சென்மார் தரத்துவினே செய்துசெனித் தேனென்னிற்
சென்மார் தரபிலனேற் செப்புலனே—சென்மந்தான்
துன்பமென வெண்ணித் தொலைத்துசுகங் கொள்வனெனின்
பின்கா விவனிலனே பேர்.

(80)

(இஃது சித்திலக்கணம்.)

ஊலப் பொருடனனைத் தேர்ந்துவித்த விக்கண்ணேற்
ஊலப் பொருளல்லாச் சூக்குமத்தை—மேலாகத்

தோற்றுவித்த லெக்கண்ணே சொல்லுஞ்சித் தாங்கண்ணேற்
சாற்றுவிசே மாருகத் தான். (81)

(இஃது ஆந்தவிலக்கணம்.)

துக்குரிய மித்தக்காற் றுக்கத்தி னிற்பவனைக்
காக்கப் படிப்பின்பங் காணுமே—நோக்கினிலங்
வாந்த மெவ்வயிர்க்கு மார்க்கிலங்க லாலென்று
மாந்தம் பெய்யாமோ வாங்கு. (82)

ஆத்மாவில் லாக்கால மாகுமே னின்றுணர்ந்
லாத்மாவன் னேவதனை யாராயி—னாத்மாவா
ந்தமன் றேயென்னி னுட்கெதேன் பிர்ம்மமென
வந்தத்தி னுண்மறையு மாழ்ந்து. (83)

அரியரபிர்ம் மாதியர்தம் மான்வது போகம்
விரிவா யுரைத்தவற்றை வீணென்—றுரைத்துதமைக்
காணு தயலெனிலக் கண்டுமோ கித்துழன்று
கோணலுற்றுப் போவதென்னே கூத்து. (84)

தன்னேட்டைத் தானறிதல் சாற்றாமது பூகியதாந்
தன்னேடல் லவ்யலைத் தானுணர்ந்—லென்னமதி
தன்னேட்டைக் கண்டவரே தாம்பெரியோர் காணுநா
ருன்னுதற்குப் புன்கிறியோ ருற்று. (85)

அறிவி னிலைதன்னை யாழப்பேர் தித்துஞ்
சிறியோர்கொன் னார்சிந்தை தேற—நெறியினைத்தம்
மிட்டபடி கொள்ளிலோ வெங்குதிக்கு மாகத்த
மட்டிதனத் தாலாமோ மாண்பு. (86)

சத்துசித்தா னந்தமெனச் சாற்றுகுணம் வத்துவினுக்
கொத்து விசாரித்தி லொன்றாகும்—பித்தோர்
குணமற்ற வத்துவிற்குக் கூறுவதென் னானுங்
குணபேத ஞுண்டெனவே கொண்டு.

(87)

பட்டியிட பத்தைப் பதைப்பற் றிருப்பதற்குக்
கட்டுக்குள் ளாக்கல்போற் காவண்மறை—சிட்டர்தம
தெண்ணப் படிசென் றிழுத்துப்பின் னாங்கவரைக்
கண்ணுளரா யாக்குவிக்குங் கண்டு.

(88)

சுருதியற்ப மேன்மையெனச் சொல்லு மிரண்டிற்
கருதுங்கண் மம்பத்தி காட்டும்—பிரிவான
வற்பச் சுருதியதா மார்ந்தமேன் மைச்சுருதி
கற்பிக்கு ஞானங் களித்து.

(89)

தனுசுரண னானாகச் சாதித்து மெய்யாய்ப்
பினர்புவன போகமதைப் பேணித்—தனதெனவே
நின்றழலு மிம்மடமை நீங்க விசாரித்தே
யென்றுகமை நாடலென்றோ வேய்ந்து.

(90)

இவ்வாறு மேன்மே லிச்சை வசமானி
யொவ்வாத்தன் றேகமதி லுக்கமுற்றுப்—பவ்யமெனல்
வேறிலையென் றீதன்றி வேண்டிக்கண் மம்புரிதல்
கூறுகண்ம காண்டக் குணம்.

(91)

ஆண்டானை நாடி யகமமதை நன்கொழித்துப்
பூண்டு திருவடியைப் போற்றியுளும்—வேண்டாது
தேகாதி போகமதைச் செப்புண்ட வாக்நியத்தா
லெகவிட்டுக் குன்றிருப்ப றேய்த்து.

(92)

ஆண்டானென் றுந்தம்மை யடிமையென் றுங்கருதி
வேண்டியே பூசித்தல் வேறுகக்—காண்டலுற்றுக்
கொள்ளுமிலி தின்பமென்றே கூறும்பத் திக்காண்டம்
தள்ளுமிது தீர்ப்பாமோ தான். (93)

செருட்டி யனைத்தினையுந் தீரவுண ராது
திருட்டியினை யுண்முகத்திற் சேர்த்து—மருட்டன்னைச்
சுற்றுங் கெடுகீகாது தன்விகற்பாம் பாவவொளி
முற்றுமுண்மை யென்பார் முதிர்ந்து. (94)

இத்தவறு போச மெளதில் வராநெனினுஞ்
சொந்தவறு போகமாஞ் சோதிக்கில்—வந்தவீரு
பற்றை வெறுத்தநீர் பார்ப்பீர்க ளும்முண்மை
யுற்றயோ காற்பலனுண் டோ. (95)

கன்மபத்தி காண்டத்திற் கண்டிடுமே போகமதை
நன்மையா மோலிலிது நாடுங்கா—லின்புருவா
யார்ந்ததா னஞ்சொருட மன்றிவே நிலையெனக்
கூர்ந்தனா னத்துரைக்குங் கொண்டு. (96)

அதுபவதற் றுத்தி யறிவாரா யென்று
மதுபவித ளன்றென்பா சார்த்து—தனுவளவா
நின்று சுசிப்பவர்க ளரிஸ்மட சாயிவர்கட்
கென்றுவரு மோமதிதா னீங்கு. (97)

உத்திக்கிற் கொத்திருக்கி லொவ்வுமெம் துலேனும்
புத்தியுனோ னென்றும் புறங்கூரு—நீத்தரையிற்
துடிப்போ ருத்திதனைச் சொத்தமுரு ரெஞ்ஞான்று
மீடாகார் நல்லோர்தட் கேய்த்து. (98)

இக்காலந் தோன்றியது லிக்காற்செல் லாதெண்ணி
லக்காலந் தோன்றியது லஞ்ஞான்றும்—பக்குவர்க
ளேலா திருக்கிணன்றோ விர்நாளு மேலார்கள்
சாலப் படித்திருந்தென் சார்ந்து.

(99)

என்றுமவி கேகத்தை யேற்பவர்க ளேலார்க
ளொன்றும் புதுதூலையுண்மையிதே—நன்றாகா
திவ்வனர்த்த நல்லோர்க ளேற்பாரோ வோர்காலு
மெவ்வமுறு மோவிதனுக் கீங்கு.

(100)

உத்திக்கு மாறின்றி யோதுதால் யாதெனினும்
பத்தியுட னேற்பாரே பக்குவர்கள்—பித்தரெலாம்
வித்யாசங் கொண்டெனத்தில் வீனும் பொருமையுற்றுத்
தத்தளித்து நின்றமுல்வார் தாம்.

(101)

முன்சொன்ன தூலோ முழுது மதுபவமாம்
பின்சொன்ன தூலதுபோற் பேணாது—கண்ணெஞ்சர்
கல்லிகற்றுச் செய்ததெனக் கண்டபடி யேயுளர்வர்
சொல்செருக்காற் காணார் சுகம்.

(102)

கல்லியிலா தெங்நன் கருத்தமைத்து தூல்செய்வார்
கல்லியின்றிச் செய்வதுஉங் கண்டுகு—புல்லறிவார்
சொல்லுவர் கல்லியெனச் சோதனையில் லாக்குருட்
டுவல்லுவரோ கற்பனையை விண்டு.

(103)

ஊகமுள தேற்றிடுவ ரோதியதுங் கொள்கவென
மோகமில் லாவறிஞர் முன்னுரைத்தா—நிரகமெனக்
கொள்ளாம லேயனர்த்தங் கூறுபவர் னாறுதக்
கள்ளவது பூதியராக் காண்.

(104)

ஊகயில தேற்பிரம ஜோதியாகல் வாக்கெனினு
மேகவிடு வாரறிஞ ஜேற்காமன்—மோகமுனோர்
முன்பின்னா யாது முரணெனினுங் கைக்கொள்வா
ரின்னவர்கட் கென்சிறப்போ வேச்சு. (105)

இத்தகைய ஞாயமதை யீங்கோதி லன்னவரைப்
புத்தியின்றிச் சிறியே போவென்பர்—சத்தியமாய்ச்
சொல்லிடினுந் கேளாரே துன்மதியோர் முதுணர்ந்தோர்
மல்லிடு வாரோ மதித்து. (106)

கானனீர் நாணரவு கந்தர்ப்ப பட்டணநன்
வானலர்பூ கோடுமுயல் வந்திமகன்—மேனிவிளங்
கிப்பிவெள்ளி சொப்பனவூ ரேய்த்ததா ணுப்புருடன்
செப்புமிவை யென்றுமிலை தீர்ப்பு. (107)

தூலமுத லாகவே தோன்றுமுக் காட்சிகளுங்
காலநான் காலங் கலங்காத—மேலுணர்வு
சாட்சியா ரும்மிதனைத் தானாக நீமதிக்கிற்
காட்சியா வுங்கனவாக் காண். (108)

பத்தமுத்தி பேராய்ப் பகர்வர் தமைமறந்தோ
ரிந்தவிரண் டெப்புறம்பா யேலாரே—தந்தமதி
கொண்டதமைக் கற்றோர் குவலயத்திற் பாமரர்கள்
கண்டபடி வாதிடுவர் காண். (109)

தானே யனைத்தாகுந் தன்னி விலாததிலை
தானே தனித்து நிற்குஞ் சாட்சியா—நானேதா
னென்றுண்மை யைவிகசித் தேயசொலி னுங்கேள்
ரென்னுவார் கான்மிருக மே. (110)

உங்களு லெங்களு லுண்டென் றுலகதனிற்
 றங்குமபி மானங்க டாமொழியார்—சங்கையிலார்
 நேமநெறி நாடாது நித்தியமுஞ் சங்கித்தோர்
 தாமபிமா னத்துளர்வர் தான். (111)

அங்கிங்கென் னாத வறிவா னெவனென்னுஞ்
 சங்கைத் தனை நீக்காது சந்ததமு—மெங்களுமே
 யில்லவற்றை யுள்ளதென வேமாந்து மேகெடுவர்
 வல்லரிவ ராவரோ மற்று. (112)

ஞாயநெறி நாடாதார் நம்பிக்கை போதுமென்பர்
 ஞாயீயில்லா நம்பிக்கை நாடுவரை—நேயரெனக்
 கொள்ளிற் பிரமையாரூர் கூடுவரே முக்குற்றந்
 தள்ளுதனை நேயிவரைத் தாம். (113)

சுட்டற்ற தன்னைத்தான் சுட்டுடையதாக் கொண்டு
 மட்டின்றிக் காணு மதிமயக்கை—விட்டுவிடற்
 கொவ்வார்க ளிந்நிலனி லுண்மையிலா ரெஞ்ஞான்று
 மொவ்வுவரே யான்றோர்க ளோது. (114)

சோதிக்கார் தம்மைச் சுத்த வெளியெனவே
 வாதிப்பார் கண்டபடி வாய்மையின்றி—நேதிசெயின்
 காண்பர் சமதுருவைக் காணுத் தடிபாவர்
 வீண்பிறவி கொள்வர் மெலிந்து. (115)

சாதுபோற் காண்பார் சமரசத்தைக் காணாது
 நீதமிலாத் தம்மரபி னிற்பவரைப்—பூதியினைப்
 பெற்றுனோ ரென்றுநனி பேசுவர்மற் றோர்மறைபைக்
 கற்றுணர்ந்து சொல்வரென்பர் காண். (116)

அறிவின்பம் வேண்டி யயவின்பம் வேண்டா
தறிவாக வீங்குனத்து மாக்கிப்—பிரிவின்றிக்
காண்பார்கள் வேறாகக் கண்டுகிப் போரவர்கள்
மாண்பில்லாப் புல்லறிவோர் மற்று. (117)

கண்டவர்விள் ளாரென்னிற் காணுதார் சொல்லுவரோ
கண்டவரே சொல்லக் கடமையதாங்—கண்டவர்கள்
சொல்லார்க ளென்னின்றுன் சொன்னவரெல் லாங்காணப்
புல்லறிவ ராவாரோ பொய். (118)

விண்டவர்கள் காணுரேல் வேறாகு மேவத்து
கண்டவரென் னற்காமோ காணுங்கால்—விண்டவர்கள்
சொல்வதெலாம் பொய்யாமோ சோதிப்ப ரேலிவற்றைச்
சொல்லுவரோ விவ்வண்ணத் தோய்த்து. (119)

எட்டா நிலைதன்னை யெய்ந்தபா ரென்றமுறை
எட்டியுரைத் தற்கர்த்த மேதென்னில்—தட்டிப்
பிரியாப் பிரமைதனைப் பேதிக்க வானுரை
இருதா ளிணையடைத லே. (120)

அறிவன்றி யாதுமில யாராயி னென்று
மறிவே யனைத்தாகு மாங்காங்—கறிவதனை
விட்டுணரி னெவ்வயலு மேவும் பொருளாக
எட்டுவரா ரிவ்வறிவை யிங்கு. (121)

காணுஞ் சடமனைத்துங் கண்டு கழித்திலங்கிற்
காண்பானுக் கோர்பொருடான் காணுமென்றும்—காண்பானைச்
சிற்றறிவா னென்றும் செப்புவர்வி சாரிக்கார்
உற்றறிவோ ரொப்பா ரொருங்கு. (122)

அறிவானைச் சிற்றறிவா வாளிலதுட் டித்தோ
 ரறிவை யகண்டமென்றே ஞால்—வெறிதொழிலீர்
 இல்லாத காரணத்தை யென்றுமுரைப் பீர்மறைகள்
 சொல்லியதோ தஞ்சார்பிற் றேய்ந்து. (123)

அறிவான் சொருபமதை யாய்ந் துணர்ந்து நின்றற்
 கறிவன்றி வேறிலையே யத்தோ—வறிவென்னல்
 சிற்றருவோ பேருருவோ செப்புதற்கு வாயுண்டோ
 சற்று மதியிலிர்கான் சார்ந்து. (124)

தேடுபொரு டானாகத் தேராம லேநாளு
 மோடியுமுன் நேபலவா மூர்தோறு—நாடியிவ
 ணென்றுவரு மோவென்ப ரெல்லையிலா விற்பமெனல்
 குன்றுமதி யுள்ளோர் குறித்து. (125)

நாட்டின் விசாரணையை நாடுகிறீ ரந்தோநாம்
 வீட்டின் விசாரணைக்கே வேறுனோங்—காட்டுகதி
 நம்பிக்கை யன்றுகா ணடும் பொருளுண்மை
 வம்பின்றிக் காணின் வரும். (126)

நாட்டின் விசாரணைக்கே நாடோறு நேரமின்றே
 வீட்டுவிசா ரம்மெமக்கேன் வீணென்பர்—நாட்டமுளோர்
 சொல்லா நிவர்போலச் சொந்தவிசா ரத்திற்கே
 பல்காலு நின்றுழைப்பர் பார்த்து. (127)

சாக்கிரமுஞ் சொப்பனமுஞ் சாற்றுஞ் சுழுத்தியுந்தான்
 தாக்க வனுபவிப்பார் சத்யமிலோர்—நோக்கின்றிச்
 சொல்லுந் துரியநிலை சோதித்தே யின்புறுவர்
 பல்காலு முத்தரவர் பாங்கு. (128)

தெரிவிப்பா ரில்லையெனிற் றேடியுமை வந்து
தெரிவிப்போங் கேளென்று செப்பார்—தெரிவிப்போர்
என்னைத் துணைகொள்ளென் றெங்குதா னூர்மொழிவர்
மன்னியவிப் பூமேல் வலிந்து.

(129)

பிறப்பிறப்பாந் துக்கமது பேர்த்தொழிய வேண்டின்
மறப்பெனலை நன்குணர்ந்து மாற்றற்—சிறப்பாகு
மிந்த வுளவறியா தென்கற்றீ ரையையோ
வெந்தநலஞ் செய்விக்கு மின்பு.

(130)

தேகந்தா னென்னுந் தெரிவே யறியாமை
தேகமன் றென்றே திடமுற்று—யோகமதிற்
கண்ணரைத்தார் தஞ்சொருபங் காணு ரெவரேனுஞ்
சண்டிகளுக் கொப்பாவார் தாம்.

(131)

தேகந்தோன் றற்குத் தெரியாமை காரணமா
மோகமதை நன்கொழிக்கா மூடரவர்—மாகமதைக்
கண்டதவாய் நின்றிலதக் கற்றபெரி யோர்கன்பாற்
றொண்டுசெய்து கேட்பரோ தோய்த்து.

(132)

உபாதிபற்றி வெவ்வேறு வுண்டென்பர் வத்து
உபாதியென லுண்மையதா யுண்டோ—வபாவமதே
யாதலா லிவ்வனர்த்த மான்றதா லாலுழைப்பா
லேதமின்றி நீக்கிவீ ரேய்த்து.

(133)

அறியாமை யாகு மனவின் மதங்கள்
அறிவின் விசற்பத்தா லன்றோ—குறிபாவஞ்
சொல்வார் சொரூபமெனச் சோதிக்கா ரெஞ்ஞான்றுங்
கவ்வியினு லென்னாவார் காண்.

(134)

அங்கிங்கென் றெண்ணு தகம்புறமின் றெஞ்ஞான் று
மெங்கெங்கு மென்சொருப மேய்தவெளிற்—தங்குகிற் ற
விவ்வுலக மும்யாவு மென்னையன்றி வேறுமன்றென்
றெவ்வுதற்கே னையமுள தோ. (135)

அறிவுதித்த லென்று மறிவொடுங்க லென்று
நெறியிலார் கூறுவர்கா ணித்த—மறிவென்னன்
மாறா திருக்க மதிமயக்காற் சொல்வதெவன்
தேரூ ருழைத்துழைத்துச் சென்று. (136)

பொன்னிடத்துத் தோன்றியசீர்ப் பொற்பார் பணிபோல
வென்னிடத்துத் தோன்று மிருமுலகம்—பொன்பணிதான்
வேற் யிருக்கில் வெறுமுலகு மெற்கயலாய்
மாறா யிருக்குமே மற்று. (137)

பொன்னிற்றேன் றும்பணிகள் பொன்னன் றிலாததுபோ
லென்னிற்றேன் றும்யாவு மென்னையன்றி—மன்னியதில்
மறந்தே விவகரிப்பர் மக்கட் பிறவியுற்றுஞ்
சிறந்தகிழ வேசரியாந் தீர்ப்பு. (138)

சாக்கிரத்திற் றேன்றுஞ் சகல வதபவமுந்
தாக்கமெய் யாக்கண்டு சாதிப்பர்—யோக்கியமில்
முட ரொனலொக்கு முற்றுமே சொப்பகமாய்க்
கோடலன்றே தக்கோர் குணம். (139)

சாக்ராதி லெட்சிபத்திற் சாராய லுண்மையதாய்
நோக்குவர்தஞ் சாட்சியதா றுண்ணுணர்வை—தாக்குறினுங்
சானைர் போலவே காண்பார்க டக்கோர்க
ளேனே வவர்க்குண் டிழுக்கு. (140)

அலையாதி யோர்முதலா வாமோ சலத்தி
 னிலையறியார் காண்பார் நிசமாய்—சலமதின் கட்
 டோன்றி யழிவதனைச் சோதிக்கின் வேறன்றே
 யூன்றுவர்கா ணல்லோர்க ளோர்ந்து. (141)

மலடி மகன்போலு மாண்பா முலக்
 ிலவே யிலையென்னி லேலார்—நிலையறியார்
 தன்னுண்மை சண்டிவுக்கத் தக்கவரோ வீங்கவர்க
 ளுன்னுதலில் லாமையின லுற்று. (142)

பணிநாட்டத் தாற்பணியைப் பார்ப்பார் பொருளாய்க்
 குணிநாட்டத் தெங்குளதோ கூறிற்—றுணிவாகக்
 கற்பனையென் றேற்பமெனின் காணுஞ் சகந்தீர்க்க
 சொற்பனமாய்க் கொள்வீர் துணிந்து. (143)

மண்ணை மரந்து மதிப்பர் சடமாக
 வுண்மையிலி் தாகுமோ வோருங்கான்—மண்ணிற்
 கடமிருக்கக் காட்டுவரோ தண்ணிமுந்தா ரென்றுந்
 திடமெனன்மண் ணன்றோகாண் தீர்ப்பு. (144)

சொன்மாத் திரமாகுஞ் சோதிக்கி' லெவ்வுலகுஞ்
 சின்மாத் திரப்பொருளாய்த் தேறுமோ—தன்முயல்வாற்
 பந்தமுத்தி யுண்டென்று பார்ப்பரோ தற்கண்டார்
 சிந்தையற்று நிற்பார் தெளிந்து. (145)

வெளியன்றி யுண்டேல் வியனுலக மென்னல்
 வெளியன்றிக் காட்டுவரோ வேறாய்—வெளியின்கட்
 டோற்றுங்கா லந்தேசஞ் சொல்விசித்தி ரங்களெலாஞ்
 சாற்றுவர்பேய்த் தேரெனவே தான். (146)

வாதித்தற் கன்றே வழிபடுவோ ரோதுவது
சாதித்தற் கன்றேதற் சாட்சியினை—சோதித்துச்
சற்றுங் கலங்காது தானேதா னுதலே
கற்றதற்கு நற்சிற்பாவ் காண்.

(147)

ஞானமுள தீரென்போர் நன்கில்போ கங்கொண்டு
மீனமுற ரெஞ்ஞான்று மின்பமெனத்—தானபூந்திக்
கோரசம் சாரக் குரைகடலை மூடரவர்
பாரமென நீந்தார் பதைத்து.

(148)

வாசனைக ளாம்பந்த மாளிலவை முத்தியெனச்
ஞானையாக் காண்பார்கள் சொந்தமுளோர்—பேசரிய
முத்தியதை வேறாக மோகிப்பர் தம்மைவிட்டோர்
சத்தியமாய் வேறில்லை தான்.

(149)

சரீர நழுவுகையிற் சஞ்சலமே காணுஞ்
சரீர நழுவுமுனே சான்றோர்—பிரீதினைத்
தாரதன மாதிகளிற் ரும்வைய ரெஞ்ஞான்றுக்
தீரத் தெளிந்ததனற் சென்று.

(150)

திரிகரணந் தானொத்துச் செய்திடுவர் கன்ம
முரிமையுளோர் போகமுதை யொன்ற—திரிபில்லோ
ரிக்கன்மஞ் செய்திடினு மேமாறார் தம்முருவை
யிக்கருத்தைக் கொள்வதற்கென் னேச்சு.

(151)

கத்தாபோக் தாவாசக் கண்டுகிப் போர்களுனும்
பித்தரிவர்க் கெவ்வனையும் பேதைமதி—புத்தியுளோர்
தோற்று முபாதினைச் சொற்கற் பனையாக்கி
மாற்றிடுவ ருண்மயக்கை மற்று.

(152)

எல்லா வருக்கண்ணு மேய்ந்து விவகரித்து
மல்லாருங் கற்பனையில் மாழ்காரே—நல்லார்கள்
சொல்லிடினுங் கேளாமற் றாடிப்பர் கீழ்மக்கள்
வல்லரிவ ராவரோ மற்று. (153)

அரியரனார் நேரே யமர்ந்துரைத் தாலும்
விரிவாகு மேமனந்தான் வீணும்—பெருமையுளர்க்
கெஞ்ஞான்று மேயிவர்க ளெட்டுதற்குத் தன்னுண்மை
யஞ்ஞானத் தாலாமோ வாங்கு. (154)

உற்றதுவி தம்முதலா யோதுவதுண் மெய்யெனவே
சற்றல்லா சித்தாந்தந் தானெதுவோ—முற்றுமே
சோதனைக்கி யைந்திலருந் தொந்தமிலா உத்விதமற்
நீ திரண்டுஞ் சொல்வாத மீங்கு. (155)

ஆரணங்க டேடு மரும்பொருளை யாயாது
தாரணைதான் வந்தவர்போற் றுமுஉந்து—கோணைகூத்
தாடு மருளர்களா யாங்காங்குங் கூட்டமுற்றுப்
பாடுவதா லென்னும் பயன். (156)

பல்லோர் பழியுடலைப் பாவிப்பீர் நானெனவே
கல்லா தவர்போலக் கற்றுணர்ந்தும்—நில்லாம
னெல்லவாங் கற்பனைக்கே நன்கொழிக்கிற் போதகர்காள்
கோளுக்கே யாளாவீர் கூ. (157)

தன்னைவிட் டன்னியத்தைச் சார்ந்திலங்கற் சத்தியமோ
தன்னைத்தான் சார்ந்திலந் சத்தியமோ—வுன்னுங்கா
லன்னியமெல் லாம்பொய்யா யார்ந்திருக்குந் தன்னிருப்பை
மன்னுவதே சத்தியமா மற்று. (158)

நானலா ஶ்ருணுடம்பை நாடிநலம் பெற்றதென்றே
 நாளுன வுள்வெளியை நாடினா—லீனமெனாக்
 கற்பிதங்கள் யாவுங் கழன்றுபே ரின்பமெனா
 மற்புதந்தான் வாழ்த்திடுமே யாங்கு. (159)

பெண்ணிபின்னே யாதி பெறும்பேறே யுண்மையெனக்
 கொண்டு நடித்துக் குலாவுவதாற்—கண்டதென்றே
 நாளுவா னின்னதென நாடாதிங் கோர்ஞான்று
 மேனிருப்பீ ரிவ்வுலகி லேச்சு. (160)

போதிப்பீ ரெஞ்ஞான்றும் பொய்யைமெய் யாமயங்கி
 சாதிப்பீர் கற்பனையைச் சந்ததமு—மேதினியி
 லிவ்வாறு நீரிருக்கி வெங்ஙனமோ றும்மியல்பு
 செவ்விதாய் நன்கொளிருஞ் சேர்ந்து (161)

பட்டிம் பயனில்லை பாழுடற்கென் றுர்பொரியோர்
 விட்டவர் சொல்லை விடயத்திற்—கெட்டுந்
 தெரியீர் சுகமெனலைத் தேறிவதென் னென்றும்
 பெரிதோவீவ் வையசுகப் பெட்பு. (162)

தேக மொருபொருளாய் செய்வீர் பலகோலக்
 தேகமண் ணென்றே தெரிவிக்கி—னாகம்போற்
 சீறிவரு வீர்கள் சிறப்பாக வோர்போதுக்
 தேறுவிரோ மெய்யின் றிறம். (163)

அறிவானே யாகு மளவிற்பே தங்க
 னறிவானே யன்றியிலை யாயி—னறிவானே
 யாயாது நாளு மவதிப்பட்டேயுழன்றீர்
 தோயாரே நல்லோரித் துன்பு. (164)

ஞானபவரசம்.

நாட்டபே தம்மறியீர் ஞானபே தங்கொன்வீர்
கேட்டறியீர் வீட்டுகெறி கிட்டவகை—பாட்டறியீர்
பெண்ணியிள்ளை பென்பீர் பெரியோரைத் தாடித்துக்
கண்டனைகள் செய்வீர் களித்து. (165)

உண்டென்றே ரில்லவற்றை யோர்ந்திருத்துங் சுற்றோர்கள்
கண்டனைகள் செய்து களித்திடுவர்—கொண்டதென்றே
கலலாரே மேலிவர்க்குக் காணுமிடத் தெஞ்ஞான்றும்
நல்லார்க ளென்னுமோ நாடு. (166)

சும்மா விருத்தற் சுகமாகுஞ் சோம்பலல
வம்மா விதன்பெருமை யாரறிவார்—தம்முள்ளோ
பெற்றார் மனங்காணார் பேச்சிறந்த மெனனிலை
யுற்றவரன் ரேவிவர்க ளுற்று. (167)

இந்நிலையோர் தம்மை யிகழ்வர் பெரும்படிப்பார்
றந்நிலையைத் தேராச் சமுககரவர்—கன்னியரைக்
கண்டு களித்தலுடன காலமுழு தும்மவர்க்குத்
தொண்டே புரிவர் துதித்து. (168)

அவத்தைகளுங் காட்சிகளு மாங்காங்கு மாறல்
தவத்தையுடை யோரறிந்து சார்வர்—பவத்தறுங்
வவ்விடத்தைக் காணுவரே லார்ந்தபுல மைத்திறத்தா
ரெவ்வமற்ற கேதுண்டா மீங்கு. (169)

அவத்தை விளங்கற்கிங் காதார னானே
யவத்தைசட மாதலினு லாயி—னவத்தைதனைச்
சாரார் தெரிந்துவப்பர் சந்ததமு நீங்காமற்
பாரார்க்கிங் கென்னுண்டாம் பாழ். (170)

கேட்டல்சிந் தித்தலுடன் கேடிற் றெளிதலிவை
கோட்டமிரு கற்பனைகள் குன்றுதற்கே—நாட்டமதா
மென்று பெரியோ ரியம்பினு ரிந்தகிஷ
நின்றிடுவார்க் குண்டென்று நேர். (171)

தேரிந்துஞ் சகலகலை தேர்ச்சியிலா நீவிர்
பிரித்திடுவீ ருத்தியினுற் பேசிற்—சரியிதுவோ
தொண்டிக் குரியீர் சொல்லுந்தோத் திரப்பிரியீர்
கொண்டகுரு மேடரே கூர்ந்து. (172)

உத்திதனக் கொத்திலக வோதுஞ் சுருதியொடு
சத்தா மதுபவமுஞ் சாற்றுமெனிற்—பித்தர்களில்
வுத்தியெனல் வேண்டா ருரைப்பவையே மெய்யென்பர்
ரொத்தமா போலிதுதா னுற்று. (173)

சுருதி யதுபவங்க டோன்றக தற் சென்றுங்
கருதுகின்ற வுத்தியமுன் காட்டித்—தெரிவிப்போர்
மண்மீது ஞானியரா மற்றிரண்டு மேகொள்வோர்
கண்டெட்ட வாரிபாங்க காண். (174)

குருவென்று கூறல் குவலயத்தோர் சேர்த்த
பொருள்பறித்தற் கன்றோ புதுமை—யுருவாகுங்
கோலங் குருவாமோ கூடலலாத் திகடையீர்
சாலமதி யோவுமக்குத் தான். (175)

பொறுத்தற் றுடனும் பொதுநோக்கோர்க் கென்றும்
வெறுத்தலே துங்ஈடமை வீணாய்—சிறப்பினை
யண்டினர் ஈட் கென்செய்வீ ராதரவென் நிந்திலனிற்
பண்டுமயற் பற்றுவிரோ பார்த்து. (176)

மேய்யிலங்க நாவ்வுருக்கு மீளா உவத்தையறக்
கைமுத் திரைகொண்டு காட்டியபோற்—செய்யுநெறி
காட்டித் தெரிவிக்கக் கண்ணுண்டோ துங்கட்டு
நாட்டிற்கொள் வேடமென்றோ நன்று. (177)

பிரிவில்லாச் சாயையெனப் பேராதான் றேரை
மருவித் தனதுநிலை வாய்த்தற்—கருகமர்ந்தோர்
சற்சீட ராமே னாகுந்தவிவர் முற்றுணர்ந்தோர்
உற்பவந்தா னோர்காலுண் டோ. (178)

தெரிந்து குறிப்பறிந்து செய்வர்சற் சீடா
பரிந்துழைக்கும் பத்மினிபோற் பாங்காய்—தெரிந்தோர்கட்
கிவ்வனமாய் நிற்போரை யேமாத்திப் பொன்பறித்த
லெவ்வமன்றோ சாமிகளுக் கீங்கு. (179)

சிந்தை தெளிதற்குத் தேடிப் பெரியோரைத்
தன்சையெனப் பாவித்துத் தாழுழைப்பா—ரெந்த
விதத்தி லுரைத்தாலும் கீணங்கீழ் சீடர்
மதித்திருப்பர் கற்பனையின் மாட்டு. (180)

சிந்தை மயக்கே செகமாந் திரும்பாத
சிந்தை தெளிவே சிவமாகும்—எந்த
விதத்தாலு மம்மயக்கை யேலாது நல்லோர்
பதமடைத லன்றோநற் பாங்கு (181)

அறிவாக நின்றலெனு மாரணத்திற் கர்ச்ச
கிறைவாம் பிரமமெனல் நித்த—மறிவாக
நின்றலே யானந்த நீங்காமற் கண்டெவரும்
பற்றுதற்கீ தன்றியுண்டோ பாங்கு. (182)

பேச்சிற் சமர்த்தரன்றிப் பீழையவித் தைநீக்கார்
 சிச்சி யிவரேன் நெளிவாவ—ரேச்சுமிரு
 மீங்கிகரை வந்தடுப்பா ரெஞ்ஞான்று மின்பமடைத்
 தோவ்கா ரிவர்க்கறிவுண் டோ.

(163)

கள்ளமிலா நல்லோரைக் கண்ணுற் றுகரிடத்தி
 லுள்ளமகிழ்ந் தோதியே யுகித்துத்—தள்ளரிய
 மெய்யெனலைக் கைப்பற்றின் மேவுஞ் சராசரங்கீள்
 பொய்பொய்பொய் பொய்பொய்பொய் பொய்.

(184)

அவித்தையினுற் றேன்று மனர்த்தங்கள் யாவுங்
 தவித்தலுக்குக் காரணமாய்த் தங்குமே—யவித்தைகெடில்
 வெய்யோன்போற் சாட்சி விளங்கு மனுபவமாய்
 மெய்மெய்மெய் மெய்மெய்மெய் மெய்.

(185)

தானு மதுபவத்தைச் சாரா ரொருவரிலை
 நானுனாக் கேதெரியு நாடுமிடத்—நானுனாக்
 கெட்டாதிங் கோர்காலு மேயந்தமண் கேம்போன்
 மட்டிகளுக் கேனுண்டா மாண்பு.

(186)

சொற்கேட் டெளிதிற் சுகித்திவொ ரெஞ்ஞான்றுங்,
 கற்கண்டைக் காணாமற் கண்ணில்லார்—தற்கண்டார்
 பிச்சை புதினும் பிரியார்பே ரின்பமிவர்
 எசுசிற் பொறுக்கிகளன் றே.

(187)

எசுசிற் பொறுக்கிகள்போ லேகெளிற் சொற்பொறுக்கி
 நிச்சயிப்பார் வத்துநிலை நீதமிலார்—சிச்சி
 யிகளோ ருருத்துவத்துக் கெய்த்நிவெந் பொய்யைத்
 தவிருவரே யோர்காலுந் தாம்.

(188)

கேட்டுதமை யின்புறற்குக் கிட்டாம லெஞ்ஞான்று
மீட்டுதற்குப் பொன்றண்ணே யேருவர்க—ஊட்டிடுவர்
பொய்நெறியை மெய்நெறியாய்ப் புண்ணையறி வோரென்று
மெய்நெறியை யெங்குணர்வார் வீண். (189)

இச்சைவச மாகா ரெவருமிலை யிங்கறியி
லிச்சைநீத் தாரவர்க ளேபெரியோர்—விச்சையுளார்
பூசித்தற் கேய்க்த புருடரிவ ரேதெய்வ
நேசிக்குற் காண்பார் நிசம். (190)

ஞானமென றன்றெளிவே நாடு பவரரிதாம்
ஞானமெனன் மெய்யுணர்வா நன்குணர்ார்—ஞானமெனப்
பத்தியையே சாதிப்பார் பாமரர்க ளெஞ்ஞான்று.
முத்தியிவர்க் குண்டோ முதிர்ந்து. (191)

பாவ மபாவமுடன் பாவாபி வம்மிவற்றிற்
பாவனையை யர்த்தமெனப் பாலிப்பர்—பாவமெலாந்
தம்மையன்றி யின்றருந் தாமவைக ளன்றாமே
லிம்மையின்க ணேனுணரா ரீங்கு. (192)

தேகபா வந்தனிலுஞ் சேவபா வம்மதிக
மேகபா வம்மதிக மெண்ணுங்காற்—நேகமுதன்
முப்பாவ முங்கடந்த முக்யதற் பாவத்தைச்
செப்புவர்காண் டுர்ப்பெண்ணத் தேர்ந்து. (193)

தேகபா வம்யாதேற் செப்புமத்தி யாதிகளா
மாகமதை நானாக வாழ்ந்திருத்தன்—மோகமெனல்
சேவபா வந்தானுஞ் செப்பியமுன் னேகமெனல்
ஓவிற் சிவந்தானு முற்று. (194)

சாட்சியாங் கூடத்தன் சாற்றலுறுதற் பாவ
மாட்சியாய் நின்றொளிர்த லாகுமே—தாழ்ச்சியிலா
தானேதா னாதற்குச் சங்கையற்றா நிர்நிலையை
யேனோ பிரிந்திருப்பா ரீங்கு.

(195)

விரும்புவெறுப் பாகும் விடய மூலகா
மிருப்பாமோ பார்க்குமிடத் தென்று—மிருப்பென்னிற்
சோதனையி லில்லையெனச் சொல்லா திருப்பீரே '
னீதமென்ப தும்மொழியை நேர்ந்து.

(196)

விடயம் பொருளேல் விரும்புவெறுப் பேலாத்
திடமுற் றிருக்குமெனிற் றீர்வாந்—திடமுறநாந்
தோற்றமெனச் சொல்லிற் றொடுப்பீர் குதர்க்கமதை
யாற்றலிலார் கன்மகிழ வான்கு.

(197)

விடயம் பொருளாகில் வேறாகும் வத்து
விடயத்துக் கெவ்வளவு வேறும்—விடையளிக்கக்
கூடுமோ றங்களுக்குக் கூடாது தக்கோரைத்
தேடிப் பிழைப்பீர் தினம்.

(198)

வேறிடத்த தென்னின் வியாபகத்துக் கானியுறும்.
வேறிடத் தன்றேல் வியாபகமே—கூறுமிதா
லொவ்வோர் பொருளு மொன்றுமே கற்பிதமாய்க்
கவ்வுதற்சிவ் கொன்றுமின்றே காண்.

(199)

சர்வகிறை வத்துவெனற் சம்மதமே லுக்கட்கு
சர்வமுமின் றாகுமே சாற்றுங்காற்—சர்வமுந்தா
னேற்றிகுதித் தற்குளதா லெங்கு நிறைந்ததெனத்
அற்றுவதென் வத்துநிலை தோய்ந்து.

(200)

வேதாந்த சித்தாந்தம் வெவ்வேறு கக்கொள் ளர்
வேதமுடி சித்தாந்தம் வேறன்று—தோதி
யாவு மொருமொழிபா யானாகும் ஸட்சியத்தைத்
தேவென் றுரைக்குந் தெளிந்து. (201)

அத்துவித மென்ன லறியார் மயக்கமுளோ
ரித்தரையிற் கொள்வ ரெளிதாக—சத்துச்சித்
தொத்தக நூலாக வோர்ந்திருத்தலே யென்று
முத்தியிதம் குண்டோ முரண். (202)

உற்றிலகு மத்துவித மோரி லிரண்டாய்
தற்றதென போதுமே யாரணங்கன்—பற்றுற்றுச்
சொல்லாலே வாதிப்பீர் சோதனையில் லாரீவர்
வெல்லாதே துத்திர்ப்பு லீண். (203)

சித்தாந் திகனென்போர் தேராம லத்விதத்தை
யித்தரைமர் யாவாத மென்றெண்ணிப்—பித்தேறி
யுத்திக்கு மாறாக வோதுவர்க ளையையோ
சத்தியத்தை நாடார் தணிந்து. (204)

சோதனையாற் றேர்ந்திருத்தற் சொல்லா வறுபுகமாஞ்
சோதனைக்கொவ் வாதேற் சுயம் பன்று—வாதனையால்
மூச்சடக்கிப் பேச்சடக்கி மூலக்கு ளையிருத்த
லாச்சரியந் தானோ வமர்ந்து. (205)

உண்மை யறிந்தோர்க ளோய்வர்கட் டற்றவிடத்
துண்மையெனச் சூட்டொன்றி ளோய்ப்பவர்கள்—மண்ணில்
நெகொ ளிருத்து கிளைவு திக்கின் மெய்யாய்
விநிலாரோ வாசனையை லீண். (206)

சுட்டற் றிருத்தற் சுசுமென்ப ரெஞ்ஞான்றுஞ்
 சுட்டெற்றுக் காணற் சுசுமாமோ—கட்டமுற்றுச்
 சாதிக்கி னசுசுட்டு சாற்றுதமக் கன்னியமே
 லேதமின்றிக் காண்பதனா லின்பு. (207)

சித்தமொன்றைப் பற்றுங்காற் றீரவிசா ரிக்காம
 வித்தரையி னீடித் திருப்பதுவோ—சித்தமென
 னிட்டைவிட்டுக் கீரைகறி நேசிப் பவராவர்
 மட்டியிவர்க் குண்டோ மதி. (208)

தற்போதங் கெட்டக்காற் சார்வரெனி னற்சிவத்தை
 யற்புதமே யீதிங் கறைகுவன்கேள்—தற்போதங்
 கெட்டபினர் கானின்றேற் கிட்டுவதா ட்சிவத்தை
 கட்டமுற்றும் பாங்கினர்கள் காண். (209)

நானன்று நீயன்று நாமும் புடர்க்கையன்று
 தானென்ன லுண்மையெனச் சாற்றுங்காற்—றஹுருந்
 தன்னிற் சுசித்திருத்தற் றுஹரோ நற்சிவமே
 லுன்னிலுண் ரென்பானே னோத்து. (210)

தற்போதத் தானொழிபச் சாற்றினவ ரானோரேற்
 கற்பிதமா ம்ப்போதங் காணுறிலக்—கற்பிதத்தாற்
 காணும் பொருளனைத்துங் கற்பித மென்றதனா
 லீனமே துந்திர்ப்பு மெய். (211)

தற்போதத் துக்கருத்தத் தானேதா னாதவென
 லற்பமுமே யுக்கா தாங்காங்கூர்—தற்போதஞ்
 சிவவறி கேயென்று செப்புவர்காண் டற்றேரார்
 பாவியிவர்க் கெங்கொழியும் பார். (212)

சுருதியதுட் டித்துவரச் சொல்வ தநுபோக
மருவிநிலைத் தற்கன்றோ மாண்பீர்—கருதுகின்ற
வுத்தியா துக்கென்னி னுண்மைநிலை கைக்கொள்ள
வுத்தம ரோற்பார்க ளுற்று. (213)

உண்டிலையா மன்றென்றே யோது பொருளதனைக்
கண்ணெர்த்தற் காகுமோ கண்ணில்லீர்—கொண்டமபற்
ருக்கிடுத லற்றவீடந் தான்கொள்வீ ரப்பொருளை
வாக்கிடுத லாகுமோ வாழ்வு. (214)

உண்டென்னற் றென்கூடோ வோதுமனு மானமோ
எண்ணெசால் வீரென்னிற் கட்டமே—கண்டவர்பாற்
சொல்வீர்கள் கற்பனையைச் சோதனையில் நிற்குமோ
வெவ்வீரோ வத்துவித விண். (215)

உள்ளபொருள் காட்டென்னி லோதுவீர் யாவுமெனக்
கொள்ளலர் மென்னிலவை கூடாதே—தன்ளுதற்காக்
கற்பனையை நாடோறுங்.கண்டுகிக் கும்முறவில்
நிற்பமோ யெக்கேனு நோந்து. (216)

உட்புறம்பை யேற்பதன னுண்மையன்றோ யாவுமெனி
னுட்புறம்பி னிற்பதனை யுக்கீ—ருட்புறம்பில்
வெற்ற வெளியாதேல் வேறு யொருபொருளும்
பற்றுதற்கிங் குண்டோதான் புாங்கு. (217)

சர்வமு மில்லையெனிற் சாட்சியெனற் குப்பெருமை
சர்வமு முள்ளதெனிற் ருன்சிறுமை—சர்வமுந்தான்
தோன்றுவதா லிவ்விரண்டு சொல்லற் கிடனாகு
மான்றவத்துக் கெஞ்ஞான்று மாம். (218)

உள்ளும் புறம்பு மொருபடித்தாய்க் கண்டோரே
தன்னரிய வாரந்தந் தாமாநூர்—கொள்ளுமிதை
விட்டுப் புறம்பில் விடய சுகமொழியார்
பட்டிமா டொப்பான்றோ பார்.

(219)

உள்ளும் புறம்பு மொழியாச் சுகக்கண்டு
தள்ளுவரோ கற்பனையைத் தாசனியோர்—எள்ளலிலா
மேனோக் குடையோர்கள் மேவுவர்க ளின்பமதாய்
நாளும் புறமுண் ணலும்.

(220)

பிறவிவந்த மேன்மை பெருந்துலத் தன்னை
யுறவுகொண் டின்புறற்கோ வோர்வீர்—வெறியர்களே
யுற்றவுற வாகிமறை யோதுந்தன் னாத்மரிலை
பற்றுதலுக் கென்னோவுட் பார்த்து.

(221)

செல்வத்துட் செல்வஞ் செவிச்செல்வ மச்செல்வஞ்
செல்வத்து னெல்லார் தலையெனலைக்—கல்லாது
ஒடியுழன்று முணிபோன் முலைக்காம்பிற்
கடிகனுமென் னோதான் குணம்.

(222)

உபாதான நாட்ட முறுதியாய்க் கொள்ளி
னுபாதேயந் தோன்றாதே யோரி—னுபாதேயந்
தோன்றிமிக் காலத்திற் றோன்றா வுபாதான
மூன்றுவது நாமெதிலோ டோர்ந்து.

(223)

உபாதான மொன்றே யுபாதேய மாகு
மூபாதான மன்றியிலை யோரி—னுபாதேயந்
தானோர் முதலாகா தங்கி விளங்குகினு
நானுமோ விவ்வசர்த்த கண்டு.

(224)

உபாதான நோக்கி லொளிருமண் ஷென்ன
 லுபாதான நோக்கைவிடி லொன்றா—துபாதேய
 மாகுங் கடந்தன்னி லார்தமண் காணும
 லேகலெவன் சொல்லுவீரீங்கு. (225)

மண்ணைத்திட்டி டிக்கின் மதிக்குங் கடமெனலம்
 மண்ணன்றிக் காண்பீரோ வாய்மையாய்—மண்ணுட்டம்
 வாய்த்த லெளிதலை வாய்வார்த் தையுமல்ல
 பேய்க்கோலத் தாலென்றோ பெட்பு. (226)

மண்ணுட்டந் தோறு மதிப்பாளை நோக்குமிடத்
 துண்ணுட்ட மாக்குமே யோர்பொருளா—யுண்ணுட்ட
 நானார்நா னாரென்றே நாடிநா டிப்பழி
 நானானார் குண்டே நலம். (227)

தானே செகமெனலுந் தானே யுயிரெனலுந்
 தானே பரமெனலுஞ் சத்தியமே—தானே
 யீதனைத்து மல்லவுமாய்மையுடைய லுஞ்சத்ய
 மேதிவற்றுட் சித்தார்த மீங்கு. (228)

தானென்ன லுனல்ல தள்ளும் பொருளல்ல
 கோனென்னல் வேறல்ல கூறுங்காண்—மோனமெனும்
 பேசாமை யல்ல பெரிதுஞ் சிறிதுமல
 வாசா மகோசரமாம் வத்து. (229)

உலகமெனற் சொல்லன்றி யோர்பொருளுங் காணீர்
 பலகலையுங் கற்றென்ன பாங்காய்—நிலையிலதைச்
 சத்துப் பொருளென்று சாதித்த லென்னுறுதி
 யுத்தியிலார் துன்மயக்க முற்று. (230)

உலகத் தடிப்பனைத்து மொன்றிலிருந் தாலு
முலகஞ்சொன் மாத்நிரமே யோரிந்—கலகமுற
வாதித்த லுண்மையதோ வாய்வலிவா லிவ்வுலகைச்
சோதித் தறியாது தோய்ந்து. (231)

உலகமெனுந் தோற்ற முண்மையதா யோரி
னிலதென்ப தற்கென் னிழுக்கு—கல்கலென
வாதிக்கி லொன்றுமிலை வாயடங்கிக் கேட்டுயின்
போதிக்கத் தக்கவர்பாற் புக்கு. (232)

சோதூனையிற் காணுஞ் சுயஞ்சோதி நம்வடிவஞ்
சோதனை நாட்டமன்றித் தோன்றாது—பேதமெனுஞ்
சாக்ராதி மூன்றவத்தை தக்கோருக் கெங்ஙனுண்டாஞ்
சிக்கிரமாய்த் தேரீர் தெளிந்து. (233)

நினைவென்னற் சிற்சோதி நேசிக்கில் யாவுங்
கனவென்னற் கண்கூடே காணீந்—றனைவேட
தாரியென லைமறந்து சாரீந்துவே டத்தைநிதவ்
கோரிவினை செய்வீர் குறித்து. (234)

(இஃது விட்டலக்கணை.)

வேடங்கா லம்பாவு மேவிடினுந் தன்பாலிவ்
வேடங்கா லங்கனெலாம் வேறுனதா—ஐடுங்கால்
விட்டிருக்கும் லக்கணையா மேன்மையிலாப் புன்மையர்சட்
கெட்டுமோ விந்நயந்தா னீங்கு. (235)

(இஃது விடாதலக்கணை.)

வேட முதலனைத்தும் வேறிலதாற் றன்னையன்றி
வேடமுதல் யாவும் விடாததினாற்—தேடுபவர்க்

குற்றவிடா லக்கணையா யொன்றுமே யெஞ்ஞான்றும்
பீற்றுபவர்க் கேட்பதும் பாங்கு.

(236)

(இஃது விட்டும் விடாதலக்கணை.)

வேடங்கா லம்மிடங்கள் மெய்போலத் தோன்றினுமிவ்
வேடமுதல் யாவுமே விட்டிருந்து—நாடிவ்
விடாததினா லெஞ்ஞான்றும் விட்டுவிடா தாகும்
கெடாதிருப்பீ ரிங்கிதனைக் கேட்டு.

(237)

இல்லாமை தன்னி லிருக்கும் பலவனர்த்த
மில்லாமை தன்னை யிருப்பாக்குங்—கல்லார்க்குக்
காணுமோ தஞ்சொருபங் கண்டு வியப்புறற்குக்
கோணலுற்றப் போவதெனே கூத்து.

(238)

நானலாத் தேகமதை நானென்னற் கோணலெனி
னானலாத் தேகத்தா னானென்—ஹானமுற
வர்ணமா சீர்மமொடு வாய்க்குமே கற்பனைப்பேர்
தர்மமன்றே யீதுமக்குத் தான்.

(239)

பதியெனைச் சொல்லாற் பகர்தல் குணமோ
வெதுபதியென் றப்பொருளை யெண்ணி—நிதமுங்
குருவா லறிந்து குணயாதல் விட்டுப்
பரிவா லுழைப்பீர்கள் பாழ்.

(240)

பதிபசுவென் றென்பீர் பகர்தோற்றங் கண்டு
கதியெனைக் கண்டதுண்டோ காண்மின்—மதியின்றித்
தம்மை மறந்து தவிப்பீர் சுகமதனி
லெம்மையிற் காண்பீ ரினிது.

(241)

சீவன்முத் தாக்களது தேர்ந்த முடிபுரையு
மூவர்சொற் கீதை முடிபுரையு—மேவுமே
யொன்றாக வீதன்றி யுண்மையிலை வித்தாக்கள்
பின்றாது கொள்வார்கள் பேறு. (242)

வித்தாக்க ளாரென்னின் மெய்பிரம வித்வரனே
டொத்தவரி யான்வரிட்ட னோர்நால்வ-ரித்தரையில்
சென்மந் தொலைத்தற்குத் தேர்ந்தவரா மவ்வவர்த
நன்மைவகுத் தோதுதுவனே நான். (243)

பிரமவித் தென்போன்றான் பேசுந் குடும்பி
வரனென்போ ருணியித்தம் வந்தே—யருந்துவன்காண்
டேடிவந்த லுணுண்போன் செப்பிய நல்வரியா
ஞடுகிகு போல்வரிட்ட னாடு. (244)

சீவன்முத் தார்பேதஞ் செப்புபல வானூறு
மேவுவரோ தம்மினத்துள் வித்யாசஞ்—சாவை
நினையார் கனவினுமே நீத்தார்க ளென்றஞ்
செனியா வுந்ருண்டோ தீது. (245)

பிரமவித் தாவோர் பிராரத்தந் தன்னை
மருவிச் சுகித்தம் மறதி—சிறிதுமின்றி
தானு மதுபவத்திற் சந்ததமுந் குன்றாது
காணுகி நிற்பார் மதித்து. (246)

பிரமவித் தோரையினும் பேசுந்கா லென்று
மரசுசெய்யி னுஞ்செய்வ ரார்ந்தே—பிரியமின்றி
மாதவமுஞ் செய்வார்கள் காணிபமுஞ் செவ்வார்கள்
பேதமிலார் பிச்சைக்கும் பெட்டி. (247)

விவகரித்துங் காண்பார்கள் வெய்யோன்போற் சற்றும்
பவகா ரியமதனிற் பற்றார்—சிவமெனவே
வேறாகக் காணார் விளங்குமது பூதிதனில்
மாறாவ ரோவிவர்கண் மற்று.

(248)

பக்குவர்கள் வந்தெய்தில் பாவனையிற் செல்லவிடார்
பக்குவரி லார்வரிலப் பாவனையின்—மிக்கமுந்தச்
செய்துந் தமதுணைமைத் தேர்ச்சிகலங் காதிருப்ப
ரெய்துவது யாதிவர்க்கிங் கில்.

(249)

அன்பர் பொருட்டே யவதரித்தார் வித்தெனவே
யின்பம்வேண் டார்பிறரா லெய்துதற்கு—நன்றுணர்வீர்
நாடியிவர்க் கீதலென னல்கூர்ந்தார் செல்வருக்குத்
தேடியளித் தற்போலாந் தேர்.

(250)

உய்யுகிமித்த மூலகர்போ லோதுதல்
செய்திடுவர் பற்றின்றிச் சிந்தையிலார்—வையமதிற்
காசளவுக் கும்முதவார் கைவிடுவ ரீங்கிவரை
நேசிப்போ ரோநல்லோர் நின்று.

(251)

வாதபித்த தேத்துமத்தால் வாடுவதைக் காணாமல்
பேதமதி கொண்டுநனி பேறுனதாய்—நீதயின்றி
நானென்பீர் நானலதை நானாமோ றுஞ்சொருப
மேனகல மிம்மயக்க மீங்கு.

(252)

எங்கிருந்து வந்தோ மிடையிலித் தேகத்திற்
றங்கி யிருந்தபினர் தாயிண்டு—சங்கையின்றி
யாதுபற்றி யெங்கடைதற் கித்தனுவை யாபிடுத
னீதமுடனே நிகழ்த்தீர் நின்று.

(253)

உதித்தற்கு மோய்தற்கு மோரிடமோ வேறே
 வுதித்தற்கு யோனியென்பீ ரோய்த—லிதுகாறுங்
 கண்டதுண்டோ வென்படித்தீர் காணாதென் னிம்மயக்கை
 சொண்டவரோ மேலோர்கள் கூர்ந்து. (254)

உண்டோ சுபாவத்தி லுற்ற பிறப்பாதி
 யுண்டுபோற் றேற்றுவதை யோராதென்—கொண்டமயற்
 போக்கிடமோ விம்மதியாற் போதனையின் மிக்குயர்ந்தீ
 ரேக்கமுற்றுக் கேட்டெய்மி னீங்கு. (255)

வந்ததுவும் போனதுவும் வாய்மையன்றே நாமென்றும்
 வந்ததீபோற் போனதுபோல் வாய்மையாய்—சொந்தம்போற்
 றேற்று முடனாமோ தொல்புலவீ ரேவிடைபைச்
 சாற்றுதற்கு வாயுண்டோ தான். (256)

சோதிக்கீர் தம்முருவைச் சுத்த வெளியெனவே
 போதிப்பீர் பொய்யைப் பொருளாக—மேதினியிற்
 கைக்கொள்வார் துந்தீர்ப்பைக் காணரே தம்முருவை
 சிக்குண்டு துன்புறுவர் தீது. (257)

தம்மி லனைத்திருக்கத் தாந்தெரியார் தம்முருவைத்
 தம்மில்லவே றுக்காண்பர் சத்தியமே—செம்மைமிஞ்
 னன்னிலையைப் பெற்றய்ய நாடாம லன்னியத்தைப்
 புன்மதியாற் கொண்டுவிட்பர் பூ. (258)

நாமாரோ வென்று நமைநம்மி னுடாது
 தாமாக்கொள் வார்கள் சடியுடம்பைத்—தோமாரச்
 சிந்திப்பார் கற்பனையைத் தோரார் சிவமயலாய்
 வந்திப்பார் தோ வசம். (259)

மட்டின்றிக் கொள்வர் மகத்தாக மாதரின்பைக்
கட்டுக்குள் ளாகாக் கடைபவரே—யெட்டுணையு
முண்மைநிலை நாடார்க னோயாத கற்பனையிற்
புண்ணுறுவர் நாளும் புகுந்து. (260)

வால மதிகொண்டு வந்தித் ததுவுநாம்
சீல மதியினுற் தேர்ந்ததுவு—ஞாலமதி
ஞமெனவே கண்டு நலந்திங் கொழிந்தின்பந்
தாமாநூர் சான்றவரே தாம். (261)

காமக் குரோதாதி கைவிட்டு நல்லோர்பாற்
ருமதியா மற்கேட்டுத் தாந்தெளியின்—வாமசக
முண்டாகு மிந்நெறிவிட் டொண்டொடியார் வத்துவெனக்
கொண்டோருக் காமோ குணம். (262)

நாட்டற் கரிதான நற்பொருளைக் கைக்கொள்ளார்
பாட்டிற்கா. லங்கழிப்பர் பாடில்லார்—நாட்டிலிவர்
கொள்வார் குருக்கோலங் கோண னடைசிறிதுந்
தள்ளா ரிவர்மதிதான் தாழ்வு. (263)

சபாவ மெனுஞ்சொல்லைச் சொந்தம்போற் சொல்வார்
சபாவ மெனநீகர்த்தஞ் சோதித்—தபாவமதை
நீக்கா ரிவரென்று நிந்திப்பர் நல்லோரை
நோக்கார் வினைதன்னை நொந்து. (264)

நம்பி வினைபுரிவர் நாடவறி யார்தம்மை
வெம்பி யுயிர்விடுவர் வீண்வாதர்—வம்பில்லார்
சோதித்துத் தம்முண்மை துன்பமொழித் தின்புமதா
நீதியினி னிற்பார் நிசம். (265)

சங்கற்பத் தாலே சகமாகத் தோற்றுமலா
 லிங்கற்ப முண்டோ விருப்பென்னல்—பொங்கியசீர்
 நல்லோர்க ளிவ்வுண்மை நாடுவரால் மற்றோர்கள்
 செல்லாரித் தீர்ப்பதனிற் சேர்ந்து. (266)

வெளியில் விளங்கும் விவகார மெய்யாய்த்
 தெளியிற் பொருளாகச் சேரா—ஒளிபெறவே
 கல்லா துளநிலையைக் கண்முடி நிற்பதுகோ
 வல்லாண்மை யாகும் வழக்கு. (267)

கற்று மறிவிற் கசடர் பிறந்தென்னை
 முற்றும் விலங்கொப்பர் முன்னினாற்—சற்று
 மதியா திவரை மறந்துபெரி யோரைத்
 துதிசெய்து கேட்டெயின் ரோய்ந்து. (268)

ஏமாப் புறுவீ ரிகபோகத் தான்மறந்து
 தாமாகும் வத்துநிலை சத்தியமாய்—நாடாரென்
 நேக்கங்கொண் டெஞ்ஞான்று மின்புருவாய்க் கண்டுதுமை
 நீக்கமின்றி நின்றிடுவீர் நேர். (269)

போதிப்பார் தம்மைவிட்டுப் பொய்யைப் பொருளாகச்
 சாதிப்பா ரென்னுவார் தாந்தேரார்—சோதித்தோர்
 சீவேசர் தாமாகச் செப்புவர்கள் கற்பிதத்தில்
 தாவார்க ளெஞ்ஞான்றுந் தாம். (270)

சுத்தாசத் தங்கடந்த தூய வறிவ்னரைப்
 பித்துள்ளா ரென்றும் பிதற்றுவர்காண்—சத்யமிலோர்
 நாடினொரு வர்க்கிடோ ஞாலமதி லப்பெரியர்
 தேடிநிலை தேர்ந்துய்மின் சேர்ந்து. (271)

எல்லாமா யல்லவுமா யேய்ந்து விவகரிப்போர்
சொல்லற்குக் கூடாச் சுகந்தன்னைப்—பல்காலும்
பற்றி யிருப்போர் பதமடைந் துண்மைநிலை
பெற்றுய்வீர் நாடோறும் பெட்டி. (272)

செப்பு நதிநாமஞ் சேர்ந்தபிணர் சாகரத்தி
லொப்புதற்குண் டோவிவற்றை யூகிக்கி—ணிப்புதுமை
சொல்லும் பலநாமம் தூய சுருதியதி
லில்லவத்துக் குண்மைதனி லீங்கு. (273)

• அல்லவல்ல வென்றே யறைந்ததன்றி நான்மறையுஞ்
சொல்லற்குக் கூடாமற் சோர்வுற்றே—யெல்ல
• கடக்க வறியாமற் கைவிட்ட வொன்றாந்
தொடக்கற்ற வத்தே சுகம். (274)

எட்டிலறி வாள் நிறையெனிலக் காண்பதற்கு
நாட்டம்பெற் றுய்யா நலமில்லா—ரீட்டுவரோ
சொந்த மதியதனைச் சூர்மா விருத்தற்குப்
பந்தமுத்தி யெங்கொழியும் பார். (275)

ஒடு மிரும்பொன்னு மொன்றெனவே கண்டுநிதம்
நாடுத் தமதுருவை நாட்டமுடன்—றேடுபவர்
தாமாவா ரின்புருவஞ் சத்தியமாய் நீவிரிதை
யேமாறா தோர்ந்திவீ ரேய்ந்து. (276)

முத்தனுவிற் சொந்தமெது மோகித்தீர் பொய்யுருவைச்
சத்ததுவா யீதாமோ சத்தியர்தா—ணித்தரையீர்
தொல்லா ருபகிடதஞ் சொல்லுமுருப் பெற்றுய்யக்
கல்லாதென் செய்தீந் களித்து. (277)

செப்புவிவ காரத்திற் சென்றோர்க ளல்லலென
வொப்பிநித்தி ரைதன்னை யோர்வதெவன்—கைப்பிடுக்கி
னெல்லோரு மிவ்வுறக்க மேனோநன் கிச்சிப்பா
ரொல்லகளைந் தின்புறுவீ ரோர்ந்து. (278)

முன்னூற்போ லிந்துலை மோகிக்கா றொன்றுளறல்
புன்மதியே காரணங்கொள் போக்காமே—நன்மதிபை
யுற்ற வுழைப்பினர்க ளோதுவரோ விவ்வண்ணங்
கற்றவரே சொல்வீர்கள் கண்டு. (279)

கற்புப் பிறர்க்குரைப்பீர் காணீர்துங் கோணனடை
யெற்றுக்கு நல்லாரையேசுகின்றீர்—பற்றில்லார்
பார்த்துப் பழிப்பரெனப் பார்மீது வெட்கமுறீர்
கூர்த்தீரஞ் ஞானக் குணம். (280)

பெண்டுபிள்ளை மெய்பென்னப் பேத மதிதன்னாற்
கொண்டே சுகிக்குங் குணமில்லார்—தெண்டப்
படிப்பாற் றிரிவரெங்கும் பாடுபடார் பொய்ச்
செய்ப்பார்க்கென் செய்வதுவோ நாம். (281)

உறுதா ரணநெறித்தா ளுக்கி னுங்கொன்னை
பெறுமுரணை யல்லாது பெட்புச்—சிறிதேனு
நீங்கற்குண் டோவினைத நேதிசெய் தான்றோர்பால்
பாங்குபெறக் கேட்பீர் பயன். (282)

கற்றபுல மைத்திறத்தீர் காண்பொருளைச் சத்தியமா
யுற்ற முதலெனவே யுதிப்பீர்—பற்றுமயி
மானத்தைக் கைவிட்டு மாண்புளரை கேசிக்கில்
வாணம்போ னிற்பீர் வகுத்து. (283)

இத்தேசத் தைநம்பி யெண்ணுவீர் கொள்பயனாய்ப்
பித்துள்ளோர் தொள்கையிதாம் பேறில்லை—சத்துளதைக்
கேட்டுத் தெளிவதுவே கீழ்மையிலா நற்றவமா
மீட்டுவது வேறில்லை யீங்கு.

(284)

போதுமென்போ ரில்லை புகலிலிப் பூமியினி
லேதேது பெற்றிருந்து மீங்குள்ளார்—சாதுவெனிற்
கோரா ரிலையெங்குங் கோதுடையீ ரீதறிந்து
தேரீர்சோ தித்தென்றுஞ் சீர்.

(285)

கட்டுப் படுவீர் காலனிடத் திற்பொய்யை
விட்டுப் பிரிவதுவே மேலாகு—நட்டமுளீர்
சிந்தித்து நஞ்சொருபந் தேர்ந்திலங்கி நெஞ்ஞான்றும்
பந்தமுத்தி யில்லைவரும் பாங்கு.

(286)

மாயையெனல் வேறில்லை மாண்பில்லீர் பேறுளதாய்ச்
சாயைதனைக் கொள்ளுநன் சம்மதமோ—கேயமுளீர்
ரில்லதனை யில்லதுவர யெண்ணி யிகத்திலதை
வெல்லுதலே நன்மார்க்க மெய்.

(287)

சொந்தம்போழ் நேகமதிற் றேய்ந்து படிந்திருப்பீ
ரெந்தவிதத் தாளாவீ ரென்கற்றுஞ்—சிந்தையிலா
நீவிரிதைத் துன்பமென நீக்கிப் பெர்யோர்தாட்
சேவித்துக் கேட்டுய்வீர் சீர்.

(288)

ஒன்றென்னு துலி லுயர்வான மெய்ப்பொருளை
நன்றெனவே கொண்டுவப்பர் நாட்டமுளோ—ரென்சொலினும்
வெவ்வேறாய்த் தத்தம் விபரீத பாவனையாற்
கவ்வவர்க ளென்னுவார் காண்.

(289)

குணங்குறிக ளின்றியாக் கொள்ளு முதலை
யிணங்காரென் சொல்லினுமே யெண்ணார்—பிணங்குவர்கள்
கற்றகல்வி யாற்பயனென் காலன்பா சத்தாலே
முற்றதுயர் செய்வான் முனிந்து. (290)

சொல்லாற்ற லான்மிக்கீர் தோத்திரத்தால் யாவரையு
மெல்லா விதத்தானு மேமாற்றி—நல்லார்போற்
காட்டிப் பொருன்பறிப்பீர் கைவிடுவீர் துன்புவரி
னேட்டுப் படிப்பதனா லீங்கு. (291)

சாதித்த லென்சிறப்பாந் தக்கோர்பாற் கேளாது
பேதித் துளமதனிற் பித்தரைப்போல்—வாதிக்கா
தெங்குள்ளார் நல்லோரென் றெண்ணி மதித்தவர்பாற்
சங்கையறக் கேட்டுயின் சார்ந்து. (292)

நாற்றமுள பூமலை தன்னை நலமுறவே
போற்றாது வானரந்தான் போக்குதல்போ—லாற்றலுள்
நல்லோரைக் காணி னயந்துறவா டாதவரை,
யல்லலுறச் செய்வீப்பீ ராங்கு. (293)

அறிவென்று சொல்பவனா ராங்கவனை நோக்கிற்
பிறிவுண்டோ வெஞ்ஞானும் பேசும்—கெறிகண்டு
குற்றமது கொள்ளாது குன்றப் பெரியோரைப்
பற்றுற்று ரேபிரமம் பார்த்து. (294)

உற்றவதி காரத்தா லோதும் பொறுமையினுற்
கற்றகல் வித்திறத்தாற் காணரியார்—குற்றமிலா
வாசாம கோசரமாய் வாழ்வை யொருநாளா
கோனா பூதியராய் நின்று. (295)

புண்ணியமே செய்தவரின் போதுமெனச் சொல்லுவரப்
புண்ணியத்தைச் செய்ததனும் புக்குசக—மெண்ணிலதா
யுற்றசன னங்கடொறு மோயாது பற்றுமெனிற்
பெற்றசக மீதாமோ பேர்.

(296)

அஞ்ஞானத் தைக்கோற லாமேலப் புண்ணியத்தான்
மெய்ஞ்ஞான மெற்றுக்கோ மேவுவதிங்—கஞ்ஞானந்
தன்னைக் கெடுக்கிற் சனனமா ணங்கனிலை
யுன்னிப்பர் ருன்னுருவை யுற்று.

(297)

ஊனக் கபோதி யுலகையறி யாததுபோன்
ஞானக் கபோதிதமை நாடறியார்—கானகத்திற்
சென்று தெரிதுமெனற் றேர்ச்சியிலார் சொல்வசன
மென்றுமூர ணுமிதுதா னேச்சு.

(298)

எங்கு மொளிர்ப்பவத்தை யேமாந்து வெவ்வேறாய்ப்
பங்கிதெற் போலப் பரந்துலகி—லங்கிங்கென்
றெண்ணிப்பூ சிப்பீ ரிறற்றை யெடுத்தோதி
னண்ணுவிரோ வொன்றேனு நன்று.

(299)

வாக்கில் வசனிக்கக் கூடாத வத்துவினை
கோக்காது நோக்குவர்கா ணுண்ணறிவோர்—போக்குசொலிக்
காட்டித் திரிவீர்கள் கண்ணிலீர் துஞ்சொருப
மேட்டி லறிவதிலென் னேய்ந்து.

(300)

ஞானவின் பத்தையுண்டோர் நாடா ரயலின்பந்
தானேவந் தெய்திடுமோ சாற்றியது—மேனானி
லுற்ற வுழைப்பினரே யுண்பா ரமிர்த்ததைப்
பெற்றுய்வீர் கற்பனையைப் பேர்த்து.

(301)

வேண்டுபொருள் கொண்டோர் விளக்கைத் துணைப்பற்றி
மிண்டதனைக் கைவிடற்கு மேவுதற்போ—லீண்டுண்மை
நாடளவு மாராய்ச்சி நண்ணியதில் தேர்ந்தபினர்
வீடுவரங் வாய்தல் விதம்.

(302)

ஆற்றைக் கடந்தோர்க ளம்பியைக் கைவிடல்போல்
சாற்றற் கியைந்தநிலை தாமடைந்தோர்—போற்றுவுரோ
ஆராய்ச்சி தன்னை யகலுவர்கள் நற்பெரியோர்
பூராய மாயுணர்வீர் புக்கு.

(303)

தாளியத்தை வேண்டுபவர் தன்னுதற்போல் வைக்கோலை
மேனிலினை வேண்டுபவர் மெய்யுருவைக்—கூனலின்றிக்
கொள்வார்கள் கற்பனையைக் கொள்ளார்க ளீதுணர்ந்து
தள்வீர்க னுண்மயக்கைத் தான்.

(304)

அப்புதனி லுப்பென்று மார்ந்து விளங்குதற்போற்
செப்புதனஞ் சிற்சொருபந் தேர்ந்தொளிரு—மிப்பெருமை
கேட்டுத் தெளியாமற் கீழோர்பாற் றொண்டுசெயிற்
காட்டுவரோ வுண்மைதனைக் கண்டு.

(305)

உற்ற வயிக்கமென லோதும்பா னெய்நீருஞ்
சற்றும் பிரிவுபடா தம்மினத்திற்—பற்றுங்கா
லாதற்போற் கூடத்த னுமே பிரமமதாய்ச்
சோதித்துக் காண்பீர் துணிந்து.

(306)

தூர்மாதர் மய்யாவந் தாரீங்கி னன்னொளிகும்
பிரம்மமெனற் றுணைவே பேசியலிம்—நர்மமதிக்
காரே யறிந்தா ரவரே தொழற்குரியோர்
தேரா தலைந்தீர் செகம்.

(307)

வாழ்நாளோ சொற்பம் வருந்துன்ப மோவதிகந்
தாழ்ந்துபெரி யோரிடத்திற் சந்ததமு—மாழ்ந்து
விசாரிக்கா தும்மை விருதாவிற் சென்றே
யுசாவுவதேன் கற்பனையை யுற்று. (308)

பாலோடு சேர்நீரின் பாங்கறிந்தந் நீர் தள்ளிப்
பாலையுண் ணன்னம்போற் பண்புற்று—மேலெனவே
சொல்லு நுமதுண்மை சோதித்து விட்டயலை
வெல்லுவிரேற் கொள்வீர் வெளி. (309)

ஆராரோ வென்றேதா லாட்டுங்காற் பொய்க்குறியை
நேராகக் கேட்டிருந்து நீவிரிதை—யோராதென்
மெய்யாமோ தோற்றங்கண் மேன்மேல் விசாரித்து
நையாமற் கேட்டுய்வீர் நன்கு. (310)

கண்ணுள்ளார் தம்முழைப்பைக் கற்பித்தார் மூலிதமா
யெண்ணி லவைவெளியா யீங்குழைத்த—னண்ணியபின்
றுநிலைத்த லநிலையிற் சந்ததமு மன்னியத்தா
லானியின்றித் தாம்விளங்க லாம். (311)

சிற்சொருப மாய்த்தம்மைத் தேர்த்திலகி லெஞ்ஞான்றுங்
கற்பிதங்க ளெங்கேனுங் காண்பரோ—தற்சொருபந்
தாமெனவே கொள்ளுதற்குச் சத்பிரமா ணம்முரைக்க
நாமெதுவென் றையுறவே னான். (312)

கொல்லுமஞ் ஞானக் கொடிய விடந்தன்னைச்
சொல்பிரம ஞானமொன்றே தொல்லுலகில்—வெல்லுமென
வோராமே துலாலு முண்ணு மருந்தாலுந்
திருமென வென்னுமதி சீ. (313)

மட்டின்றிக் கொள்வார்கண் மாநிலத்தில் யோகமதைக்
கட்ட மிகவுழைத்துக் கண்ணில்லார்—நட்டமிலா
ஞான மிதுவென்றே நம்பி யதுட்டிப்பார்
தானு நிலையெய்தார் தாம். (314)

உற்றதே கந்தன்னை யோதூந் தளியாயும்
பற்றுசீ வன்றன்னைப் பான்மையுளோர்—குற்றமிலா
தோங்குஞ் சிவமாயு முள்ளபடி காணுதற்போல்
தீங்கற்று நிற்பதுவே தீர்ப்பு. (315)

(இதுமுதல் இரண்டுசெய்யுள் குளகம்)

நாடுஞ் சிவந்தன்னை நல்லன்பா நீராட்டிக்
கேடிலாச் சூழ்வெளியைக் கெம்பீர—வாடையதாய்ச்
சாத்தித் திலதமெனுஞ் சாந்தமதை நெற்றியில்வைத்
தேத்தும்பா மாலையினு லீங்கு. (316)

அலங்கரித்தே யச்சிவத்திற் காருதியா யாவி
நலமுடனே யீந்தென்று நாடிப்—பலகாலு
நானேநீ யென்னு நடுநிலையைக் கைப்பற்றில்
தானேதா னுய்விவெர் சார்ந்து. (317)

கரும்பை விரும்புபவர் கைக்கொண்டு சாற்றை
விரும்பாது சக்கைதனை மெய்யா—யெறிவதுபோற்
நேகமதைக் கைவிட்டுத் தேகிதனைத் தானெனவே
வேகமதா யேய்ந்திலங்க லென்று. (318)

எங்கு மொளிர்சிவந்தா னென்னையன்றி யான்கானேன்
சங்கையுனா ரித்தீர்ப்பைச் சம்மதியா—நிங்கவர்க
ணுனுமீஞ் செம்பொருளை நாடுவரே லப்போதே
தானாக வேயொளிர்வார் சார்ந்து. (319)

பாலோ டபேதமுற்ற பாற்கட்டி வேறுநின்ப
பாலோடு மீண்டும் படியாபோன்—மூலமெனுந்
தம்மைத் தெளிந்தபினர் தாமாவா ரோவயுரூன்
சம்மா விருப்பார் சுகித்து. (320)

ஓடும் புளியும்போ லுத்தமர்கள் கற்பனையிற்
கூடியுறி னும்முண்மை குன்றாரே—தேடியுந்தா
னெங்கடைந்தும் பிறுவுள்ளா ரெண்ணாரே தஞ்சொருப
மிங்கவருக் கென்சிறப்பு மின்று. (321)

கமலபத்தி ரோதகம்போற் கண்டே பெரியோர்
சமமாகுஞ் சாட்சியதைச் சார்ந்து—தமதிடத்திற்
கொண்டு விவகரிப்பர் கோதுள்ளா ரீதறியார்
பண்டைமயற் றெந்தமதாய்ப் பார்த்து. (322)

சேற்றிற்பிள் ளைப்பூச்சி சேர்வுறினு மச்சேறு
மேற்படுமேர் வாங்கதுபோன் மேலவர்கள்—தோற்றுவக
பாவனையிற் பற்றுறினும் பற்றுரே கீழோர்கள்
பாவனையிற் ருமுறுவர் பார்த்து. (323)

அன்பாகக் கெரண்டே யருச்சித்தற் குற்றபா
மின்புருவாஞ் சிற்பொருளீ தெய்துதற்குப்—பன்முறையும்
போற்றியதைக் காணுமற் பொய்க்குறியிற் செல்பவரைச்
சாற்றுவமோ மேலோராத் தான். (324)

ஞானக் கினியாலே நாசமுறுஞ் சஞ்சிதங்
ளேனோவா காமியந்தா னீங்கிருக்கு—மோனநிலை
பெற்றார்க்கு முண்டோ பிராரத்தங் கற்பனையோர்
சந்தேனு நீங்கார்க டாம். (325)

விரகாக் கினியாலே மெய்யாக வென்று
 நரகாக் கினியடைவர் நாடி—மருவுகின்ற
 மாசில்தன் னுண்மைநிலை வாயாதார் நீர்நிசத்தை
 நேசித்தா ராய்ச்செய்வீர் நின்று. (326)

பல்வடிவி லொன்றேனும் பாங்காகச் சத்தெனவே
 சொல்லுதற்கு ஞாயமுண்டோ தோன்றாதென்—கல்விகற்று
 மேலாகுந் தன்னிலைக்கு வேறுகச் சத்துரைத்த
 லேலாரே கண்ணுள்ளோ ரீங்கு. (327)

சத்துக்கு மாறுகச் சத்திருக்கி லச்சத்து
 நித்தியமில் லாசத்தாய் நேர்த்திமே—புத்தியுளோ
 ரொவ்வார்கா ணிம்மொழியை யூன்றிவிசா ரிக்காதென்
 னெவ்விதத்தா லுய்த்திடுவீ ரீங்கு. (328)

உற்றமல பாண்டமதை யோதியநற் புண்ணியத்தாற்
 பெற்றதென்று கொண்டாடிப் பேசியதைப்—பற்றுபவர்
 மக்கட் பதரெனவே மாமறைகள் சாற்றுமதைத்
 தக்கோ ரறிவார்க டாம். (329)

சீசுதே கக்கொடுமை செப்புதற்கு் நாவெழுமோ
 மோசமுற நம்புவதென் முற்றுமிதை—நேசம்போற்
 பற்றுவதா லென்னசுகம் பாழுற்ற பேயர்கான்
 கற்றுமுட்டா ளானீரீர், காண். (330)

பெற்றற் கரிதாரும் பேசுமனி தப்பிறவி
 யுற்றுமே லாகியநல் னுண்மைதனைச்—சற்றேனு
 நாடிலீ ரந்தோ நழுவிவித் தேகமது
 கூடுமோ சொல்வீர் குறித்து. (331)

சோதனையில் லாநீவிர் தூடித்து நல்லோரை
வாதிப்பீர் மெய்ஞ்ஞானம் வந்துறுமோ—காதலின
ஹற்றபிணி நல்குரவி ஶ்ரேதுகட்ட மேயடைந்து
குற்றமடை வீர்நாளுங் கூ. (332)

சிவபோ தந்தனிலுந் தேர்சிவபோ தம்மதிக
மேவுமத னின்மேன்மை மெய்யுணர்வாற்—றவுந்தற்
போதமெனக் கண்டிருத்தற் பொய்யல்ல வேயிதனை
நீதமோ நீக்கிடுத னீர். (333)

ஆத்மா வசையி லசையு மெலாமென்ப
ராத்மாவிற் கன்னியங்க ளாங்கிருக்கி—லாத்மா
வசைதலெனற் கூடு மறியாரிவ் வான்மா
வசைவுற்ற தென்பானே னார்ந்து. (334)

ஞானமுளோர் தம்மைப்போ னன்கில்லா ராவதென
லானைக்கு நேரா மருஞ்சுணங்க—னேனறியீ
ருற்றவற் பச்சுருதி பூக்கமுளோ ருண்மைநிலை
பற்றியதுட் டிப்பாரோ பார். (335)

இன்றோநா னைக்கோ விறக்குமித் தேகத்தி
லொன்றுஞ் சுகந்தன்னை யுகிப்பா—ரன்பில்லார்
நேசித்து நல்லோர்பா னீடித்துக் கேட்டுப்பின்
னசையின்றி வாழ்வாரோ வசங்கு. (336)

போற்றுதற்குத் தெய்வம் புறம்பாக மேலோர்கள்
சாற்றுதற்குக் கிஞ்சித்துஞ் சம்மதியார்—போற்றுரத
மெங்கெங்குஞ் சுற்றினுமே யெய்துமே தன்னிலையி
லிங்குமமை யெய்த லீனிது (337)

கஞ்சா வபினிமுதற் காண்கின்ற போதையையும்
நஞ்சாரு நெஞ்சமுடை நாரியர்பார்—கொஞ்சுகின்ற
போகத்தை யும்பற்றிப் போற்றுவீ ரிப்பயனோ
தேகமிங்கு வந்ததற்குத் தீர்ப்பு.

(338)

அக்கினிக்கே யொப்பிப்பீ ராசையுறு மிவ்வுடலை
தக்கோர்க்கே னொப்பிக்கச் சம்மதியீ—ரெக்காலு
மிவ்வுடலா லுண்மை யிறையளவே னும்வாரா
வெளவியமில் லாதறிவீ ரார்ந்து.

(339)

அகண்டபரி பூரணமா யார்ந்தவறி வென்னுஞ்
சுகநிலையி லென்றுஞ் சுகிக்க—வகையறியா
தேமாந் திருவினையா லெய்ப்புற் றிருக்கின்றீர்
தோமாகு மீதுன்னிற் றேய்ந்து.

(340)

சம்மா விருத்தற் சுகமெனவே சாற்றமுறை
யிம்மா நிலத்தி லினிதாக—சம்மதமாய்ச்
சென்று விடயத்திற் சிக்கி மயங்குவது
நன்றாமோ சொல்வீர் நயந்து.

(341)

சதுர்மறையுங் கற்றோர்க டம்முண்மை தேரா
தெதுபதியென் றேக்கன்கொண் டுக்கே—கதியென்று
நாவெர்க ளன்னியத்தை நாணமிலார் சற்றேனும்
பாடுபடார் கேட்டுப் பணிந்து.

(342)

பெத்தருக்கு முத்தருக்கும் பேதமென்ன வென்றயின்
பெத்தரவ ருனுடலைப் பேரார்கள்—முத்தரகர்
பேரார் தமைவிட்டுப் பேசலுறு மப்பெத்தர்
தேரார்கள் கற்பனையிற் றீர்ந்து.

(343)

உற்றமதா தீதர்க்கிங் கொன்றே குருபக்தி
மற்றோர்க் கிருபக்தி மன்னுமே—சொற்றவிலை
யேய்ந்தகுரு பக்தியுட னேத்துமீ சப்பக்தி
யாய்ந்துணர்ந்து நிற்பா ரகம். (344)

தானு நிலத்தோர்கள் சங்கற் பவிசற்ப
நானுவாஞ் சித்திரத்தி னுடாரே—யினமுளோ
ரென்றுமச் சித்திரத்தை யின்புற்றுத் தூர்க்கதியி
லொன்றுவுர்கா ணெஞ்ஞான்று முற்று. (345)

சத்துசித்தா னந்தமெனச் சாற்றுவதை மேலோர்க்
ளொத்தவது போகமென்றே யோர்ந்திருக்க—வித்தலத்திற்
சாராம லென்றுஞ் சரியைகிரி யாயோக
நேரெனவே செய்வர் நிசம். (346)

தன்னை யுணர்ந்தற்குச் சாதகமா நூலனைத்துந்
தன்னை யுணர்ந்தபினர் சாதகமே—னென்றுநிசந்
தேறினவர் கூறினார் தெண்கடல்குழ் மாலிலத்திர்
மாறுறுமோ வீங்கிதுதான் மற்று. (347)

போபோவென் றேவீடு போயொழியச் சொல்லுமன்றி
வாவாவென் றேகாடு மாண்புடனே—கூவி
யழைக்குமெனும் வாக்கியத்தை யாயாது பொய்யி
லுழைத்திடுவீ ரென்பயனோ வுற்று. (348)

காற்றில்லாத் தீபம்போற் கண்டு தமைத்தாமா
வீற்றிருப்பர் மெய்யாக மேன்மையுளோர்—நாற்றிசையுஞ்
சென்றுண்மை நாடாது சிந்திப்போர் முத்திதனை
யென்றடைவா ரோவவர்கட் கின்று. (349)

தராசி னுனியதுபோற் சாயுத நின்ற
நிராசையுளோ ரெஞ்ஞான்று நேதித்—திராவினையைப்
பற்றா துளத்திற் பரம்பேறென் றெண்ணுமன்
முற்றிலுமே தாமொளிர்வார் முந்து.

(350)

ஞானவெட்டி துலொன்றே நம்பிக்கை யுள்ளதென்று
நானிலத்திற் கொண்டாடி நாட்டமிலீர்—ஞானமதைப்
பற்றாமற் நேகமதைப் பற்றி யுழைப்பீரேல்
வெற்றவெளி காண்பீரோ வீண்.

(351)

என்னைத் தவிரவிலை யித்தோற்ற மென்பவரோ
வுன்னுமெலாஞ் சத்தியமென் றோர்ந்தவரோ—நன்ஞானி
கண்ணொப்பீ ராராய்ந்து காதலுடன் கற்றவைகள்
தெண்டபடிப் பாகாது தேர்ந்து.

(352)

நாடகஞ்செய் சாலையைப்போல் ஞாலமது சொல்சீவ
ராபெவ ரத்தலத்தி லாங்கிருந்து—நாடகமாங்
காட்சிகளை நன்மையுறக் காட்டுந்தீ பம்போலச்
சாட்சிதம் முன்னொளிஞந் தான்.

(353)

செப்புமிந் நாடகத்திற் நேருமான் காரணென்போ
ஞெப்புந் தலைவனா யொன்றுமிதி—லெப்போதுங்
கொள்பலன் றன்பமதாங் உத்தாடுஞ் சீவனுக்கு
விஞ்சாட்சி தானும் வெளி.

(354)

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

இஃது

சீவன்முத்தர்கள் நால்வரது விவகார தாரதம்மியங்களும்
சுவானுபவதிடக் ஞானமு மாகிய லிலக்கணம்.

சீவன் முத்தர்களது தூலசரீரம் கீழேவிழாது சின்மாத் திரமாய்ப்
போகுமாயின், அவர்களுக்கும் பிறவியில்லையென்றும், இம்மைக்
கண்ணே முத்தியடைவார்க ளென்றும், அங்ஙனமின்றிக் கீழேவிழு
மாயின் மீண்டும் பிறவியுண் டென்றும், அதனால் இம்மைக்கண் முத்
தியின்றென்றும் சிலபகூத்தார் சற்றேனு மூகிக்காது மொழிவர்.
அச்சீவன் முத்தர்களுக்கு மீண்டும் பிறப்பின்றெனில். பிரமவித்
தர்-பிரமவர்-பிரமவரியார்-பிரமவரிட்டரென நான்குவிதமா யவர்க
ளிருக்கவேண்டுகதின்று. அன்றியும், அவர்களுக்குமேல் விதேகமுத
தரென்று மில்லாதிருக்க வேண்டும். இருக்கின்றமையால், எங்ஙனம்
சீவன்முத்தர்களுக்கு மீண்டும் பிறப் பின்றெனப்பெம். அன்றி
யும் அவர்கள் நால்வகைவாசனா பேதமுடையவராகவுமிருப்பார்கள்.
அவ்வாசனைக ளியாவையெனின், தீவிரவாசனையெனவும், மத்திய
வாசனை யெனவும், மந்தவாசனையெனவும், சுத்தவாசனையெனவுமா
மென்க. இவற்றுள் (முதலாவது) தீவிரவாசனையுடைய பிரமவித்தர்
கந்தத்தம் தேகமுதலியனவாகத் தோன்றுமுலகம் தசேந்திரிய சம்

பந்தமாகிய நனவாவத்தாதழிப்பாக (அதாவது சாக்கிராவத்தாதழிப் பெணப்படுவது) லெட்சியானுபவப் படுந்தோறு மிது முன்பின் முதலிய நான்கு காலத்தும் பொருளின்றித் தோன்றங் கயிற்றரவு காண னீர் முதலியன போன்ற கற்பனையென முழுதுந் திடபாவமுற்றுத் தமது சொந்த சொரூப லெட்சியானுபவமாகிய தற்பிரியத்தைக் கண மேனும் விடாமலே தமக்குரிய பிராரத்வமாகிய பவவிதகன்ம போகானு பவ விவநாரங்கனையபுத்தி பூர்வமாகவே செய்து செய்தனுபவித்துக் கொண்டிருப்பவராமென்க, (இரண்டாவது) மத்தியவாசனையுடைய பிரம உரரென்போர்கள் தத்தம் தேக முதலியனவாகத் தோன்று மிவ்வுலகம் தமக்கு லெட்சியானுபவப்படுந்தோறு மிதனை ஷே கயிற்றரவு முதலியன போன்ற கற்பனையென முன்னூன்றே தெளிந்த திடபாவமுற்றி நுப்பதோடு தசேந்திரிய சம்பந்தமிருந்து மவைகட்குப் பயனுறாம லும் தனக்கென சிற்றும் பொருளில்லாததுமாகிய நினைவாவத்தை லெட்சியானுபவமாக (அதாவது தூலநனவாவத்தையினின்றும் னூந் தோறு மவ்வவ்வாறு காணப்படுவனவாகிய தோற்றங்கள்) திருட்டித் து அத்திருட்டியை விடாது தமது சொந்த சொரூப லெட்சியானுபவ மாகிய தற்பிரியத்தைக் கணமேனும் விடாமலே பசிதாகமுதலியன வந்துழி அவற்றை யபுத்தி பூர்வமாகவே யுணவு முதலியவற்றையெ னு பார்க்கவா யவை கிடைத்தபோ தனுபவித்துப் பிராரத்வத்தைக் கடித்துக்கொண் டிருப்பவராமென்க, (மூன்றாவது) மந்தவாசனையு டைய பிரம உரிய ரென்போர்கள் தத்தம் தேக முதலியனவாகத் தோன்று மிவ்வுலகம் தமக்கு லெட்சியானுபவப் படுந்தோறு மிதனை ஷே கயிற்றரவு முதலியன போன்ற கற்பனையென முன்னூன்றே தெளிந்த திடபாவமுற்றிருப்பதோடு ஷே தசேந்திரிய சம்பந்தமின்றி, க்ரணமாத் திரமாய் நிகழும் கனவாவத்தை (அதாவது சொற்பனாவத் தை பெணப்படுவது) லெட்சியானுபவமாகவே திருட்டித்து அத்தி

ருட்டியை விடாது தமது சொந்த சொரூபலெட்சியானுபவ மாகிய
தற்பிரியத்தைக்கணமேனும் விடாமலே பசிதாகமுதலியன வந்துழி
யவற்றிற்கியைந்த வுணவுமுதலியவற்றைக்கிஞ்சித்தும் நோக்காது பி
றரால் வலியவந்து கிடைக்கின் அபுத்திபூர்வகமாகப் புசித்துப் பி
ராரத்வத்தைக் கழித்துக்கொண் டிருப்பவராமென்க. (நான்காவது)
சுத்த வாசனையுடைய வரிட்டரென்போர்கள் தத்தம் தேசமுதலியன
வாகத்தோற்றுமியவலகம் ஏகதேசமாகவேனும்லெட்சியானுபவப்படு
மாயின், ஷ்டெகயிற்றரவுமுதலியனபோன்ற கற்பனையென முன்னான்
றே சென்றித்திடபாவ முற்றிருப்பதோடு ஷ்டெ நினைவாவத்தை கன
வாவத்தை லெட்சியானுபவம் போலாது பின்மினிபோ லேக
தேசமாகக் கிஞ்சித்துத் தோன்றியும் பெரும்பான்மையுந்
தோன்றாது மாகிய மங்கினுவத்தைசயா யிருக்க (அதா
வது சுழுத்தியாவத்தை யெனப்படுவது) தமது சொந்த சொ
ரூபலெட்சியானுபவமாகிய தற்பிரியம் கணமேனு மாறாமலே சிசுக
கன்போன்ற சிந்தையுற்றவராய் தமது பிராரத்வ புசிப்பைத் தமக்குத்
தோன்றாமலே யனுபவித்துக் கழித்துக்கொண் டிருப்பவர
மென்க. மேற்கூறிய வாசனைகள் நான்கனுள் தீவிரவாசனையென்ப
து பிரமவித்தர்கள் தேசபோக பல கிருத்யங்காரில ழந்தி நிகழினும்
தற்பிரியத்திலேயே இவர்கள்சுவாநுபவமானது இவர்களைக் கண
மேனுமாறாமல் இழுத்துக்கொண்டே யிருத்தலேச் செய்வித்தலா
மென்க. (மத்தியவாசனை யென்பது) பிரமவார்கள் ஷ்டெ தே
சபோக பல கிருத்தியங்காரும் தமது சுவானுபவத்தினுற்
பெரும்பான்மையுந் குன்றும்படி தற்பிரியத்தின் கண ணீவர்கள்
கலங்காது கிருமாறு செய்வித்தலாமென்க. (மந்தவாசனை யென்
பது) பிரமவரியர்கள் ஷ்டெ தேசபோக புசிப்பு கிஞ்சித்தாக விருக்கி
னும், அதற்குத்தாம் சாட்சியாயிருந் தனுபவித்துத் தற்பிரியத்திற் பெ
ரும்பான்மையு மழுக்கியிருக்குமாறு தமதனுபவமானது செய்வித்த

உண்டென்ப துண்டா? இல்லையே. இருப்பதுபோல் தோன்றினும் தமது ஞானக்கினியாற் றகித்துக் கொள்வார்களே அன்றியும், இச்சரீர மிருப்பதுபோற் றேற்றுவது யாரார்க்கு எவ்வெவ்வாறெனின்? பிரம வித்தர்களுக்கு முழுப்பாகமும், பிரமவரர்களுக்கு அரைப்பாகமும், பிரமவரியார்க்குக் கால்பாகமுமாய்த் தோன்றி, பிரமவரிட்டர்க்கு அஃது மின்றிப்போம். போவதால், ஐத தூல சரீர பாவமானது இவர்களுக்கு முறையே நனைவாகவும், நினைவாகவும் - கனவாகவும் - சுழுப்தியாகவு மிருக்கின்றது.

ஐருக்கின்றதால், அவர்களுக்கு தூலசரீர மிருந்ததெங்கே? விழுந்த தெங்கே? இவ்விருவிகற்பமும், உலகாகாரமா யிருக்கும் பகிர்முகத்தார்க் காமென்க. இங்ஙன மிருக்க, எங்ஙன மவர்களுக்குத் தோடங் கற்பிக்கின்றது. உலக ரெத்திறத்தரா யிருக்கினுமவர்கள் பொருளல்லவற்றைப் பொருளென் றுணர்பவ ராதலின் பிசுவுஞ் சிறியவர்கள் தாமே: இச்சிறியவர்களது தோடத்தை விசேடதிருட்டி யிறந்து சாமான்ய திருட்டியி லிருந்து, பிராரத்வத்தை யபுச்சிபூர்வகமாக் கழித்துக்கொண்டிருக்கும் சீவன்முத்தர்கண் மேலேற்றிக் கற்பிப்பது நன்றென்றே.. அன்றியும், முன்னான்று அல்லமாயிரபு முதலாயினாரது திருமேனிகளும் பிறருக்குத் தூலமாகத் தோற்றினுங் கைப்பரிசு முதலியவற்றிற்குத் தாக்குற்ற துண்டா இல்லையன்றோ அஃதேனெனின் ஐத அல்லமரது திருமேனியைக் கோரக்கரென்னும் பெரியமகான் நன்து கைக்கத்தியால் வீசுழி அக் கத்தியானது அத்திருமேனியை யணுத்துணையுந் தாக்காது வெறும் வெளியின்க ணிகழ்வதாகவே யிருந்தது. தனது சரீரமோ பலகத்திகளைக்கொண்டவீசியு மோர்க்கத்திக்கேனுங்கிஞ்சித்தும் வெட்டுண்ணுது கடினமான சிலையைப் போலிருந்தது. அல்லமரோ வெனின்? அங்ங

னஞ்செய்து கொள்ளுஞ் சக்தி தனக்குவிசேடித்திருந்தும் அச்சத்தி லலகர் பிரமித்தற்குரியதென நீக்கித் தாமாசிய சொருப சுபாவமா கவே யிருக்குமிருப்பைத் தமது திருமேனியின்கண்ணுமிருப்பதாகத் தமதியற்கைக்கருணையாற்காண்பித்ததேயன்றி அக்கோரக்கர் பிரமிச கவன்று. அவ்வல்லமர் அக்கோரக்கர் காட்டியதுபோற்றாமு மங் வனங் காண்பிக்காத தென்னை யெனின் அக்கோரக்கர் தமதகமம தை மூற்றுழிநீந்து ஞானனுபவம் வாய்ந்துய்வதற்காக வென்சு - அன்றியும், மாணிக்கவாசகர் - நந்தனார் முதலானவர்களது திரு மேனிகளுங் கீழே விழாது மறைந்துபோன தாகவே யிருக்கின்ற தேயெனின், ஐ. கோரக்கரைப் போன்றவர்க ளுய்வதற் கண்ணுந் தமது மகத்துவத்தால் அபுத்தி பூர்வகமாகக் காண்பிக்கப்பட்ட தேயன்றி அவ்வச்சரீரமுங் கீழேவிழாது மறைந்த தன்று. கீழே விழுந்துவிடின் யாரீ திருட்டிக்கேனும் பட்டிருக்கு மன்றோ வெ னின், மகத்துவ மென்பதற்குப் பெருமை பிறர் திருட்டிக்குக் கீழே விழுந்த சரீரம் தோன்றுவது தானோ? அன்றியுமொவ் வோர் நாமருபங்களும் அந்தத்தி லொடுங்குங்கால் தத்தமுபாசனை காரணங்களா யாகாது வேறே யெதுவாகக்கூடும்.

அங்நனமே யவரவர் சரீரங்களும் மண்ணுதி யைந்துவித விகார மாயிருக்க மீண்டுமவைக ளெதுவாக வேண்டும் மண்ணுதிகளாச வேண்டு மன்றோ? அன்றியு மவ்வத் திருமேனிகளு மவரவா ளுளா? அவரவர்க ளாயின் அவரவர்கள் சிதாகாசமாய் மறைந்த கூட ணம் அவ்வத் திருமேனிகளுஞ் சிதாகாசமாய் மறைந்து விடுதற்கை யயின்று. மறைந்திருக்கின்றதே யெனின், அவைகளுக்கு உபாதான வுலகமு மங்நனமே மறைந்துபோ யிருக்கவேண்டும். அங்நன மில் லையே சரீரங்களன்றி மறைந்த தெனின், அவரவர்களது மகத்துவ விரோதங்களு யன்றி வேறன்று. அன்றியும், மேற்குறிச்

உப்பட்டுள்ளவர்களது திருமேனிகள் கேழே விழாது சின்மாத்திரப்
 பட வதனாலவர்கள் முத்தியடைந்தார்க ளெனின், அப்பர்சுவாமிகள்
 முதலானவர்களும், அவர்களுக்குப் பின்னிட்டு வந்து தெளிந்தி
 ருந்த மகான்களும் முத்தியடைய வில்லையாக்கும். அடைந்திருப்
 பார்களெனின், முன்னூன்று முத்தியடைந்தவரோடு பின் ஞான்
 றடைந்தவர்களையும் சேர்த்துக் கணித்து வழங்கப்பட லாகாதா? இ
 தனாலினிமேல் முத்தியடையப் போகிறவர்க ளில்லையென் றுகின்
 றன. ஷே சீவன் முத்தர்களது காரண சரீரமாகிய அவத்தை
 யாதேகம் நீறுகிச் சின்மாத்திர மாகாதுழி, முத்தி யென்பது கிஞ்
 சித்து யில்லை. இதனாலென்ன வாயிற்றெனின், ஷே சீவன் முத்தர்
 களது தூலதேகபோகபாவமென்பது தத்தம் ஞானனுபவ முதிர்ச்சி
 யளவாக நனவு முதல் சுழப்பியீறான நான்கு விதமாகத் தோன்றி
 முடிவிற்றமது சுபாவ சொரூபமாகி மறைந்துவிடு மென்பதே
 திண்ணமென்க. பிறவிகள் வாய்த்தல் வினைவசத்ததாகவும், நிலைவ
 சத்ததாகவுமெனவிருகூறும். வினைவசத்ததென்பதுதமக்கெனக் கிஞ்
 சித்தம் பொருளின்றிமெய்போலத்தோன்றும் சேவஸ்வர சகத்துக்
 களைப்பொருள்களெனமயங்குழி யுண்டா மாகாமியங் கட்டுபட்டு வ
 ருகிற சஞ்சிதவினை காரணமாக வாய்த்தல். நிலைவசத்த தென்பது,
 சமாதிக்கண் உதயமான வியாபக சாட்சிவிளக்கமான தனதெ
 தார்த்தப் பொருளாகிய சொரூபத்தைக் கண்டுகண்டு இதுநானி
 துநானென நெடுஞானமும் பழகிப் பழகி யீற்றில் அதுவே தானாய்
 தானேயதுவாய் நிலைக்குங் காறும் தூலசரீர மாறாது நிலைத்திருப்
 பதுண்டா இராதன்றோ? இராமையால், இடையிடையே
 காலவரையறைப்படி யிருந்திருந்து மாறிய
 பின்னர் அவ்வனுபவ அனுசந்தான முதிர்ந்து வருகிற
 தற்குச் சரீரம் வேண்டு மன்றோ? அதற்கு அச்சரீரம் எது வசத்

ததாக வரக்கூடும்? தத்தம் சுவானுபவநிலைவத்ததாக வந்துகொண்டே, யிருக்குமன்றோ? ஆகலின் ஷெ சீவன் முத்தர்களுக்குச் சரீரமகல் வது அவர்களுக்குத் தோன்றா தாயினும் உலகருக்குத் தோன்று மென்பதற்கு இழுக்கென்னை?

இதற்குப் பிரமாணம்.

கைவல்ய நவநீதம்.

-அரியமெய்ஞ் ஞானத் தீயா லவித்தையா முடனீ ருமே
பெரியஸ்தா லமூங்கா லத்தாற் பிணமாகி விழுமந் நேர
முரியகுக் குமசரீர முலையிரும் புண்ட நீர்போ
றுரியமாய் விபுவாய் நின்ற சொரூபத்தி லிறந்து போமே.

என அனேஃரு மில்வாறே கூறியிருக்கின்றன ரென்க - ஷெ மகத்துவங்கள், உலகிலுள்ளார் தமதக மமதை யென்னுந் துற்கு ணங்கள் குன்றி வழிபடுதற் கியைந்த தன்றி, அம்மகத்துவத்தைச் சிந்திப்பவர்கட்கு முத்தியென்பது சிறுதும் வாய்க்காது.

ஷெ நூ ல்.

அனக மைத்தனே முத்திஞா னத்தையே யடைந்தவ ரல்லாமல் சனகன் மாபலி பகீரதன் முதலினோர் சித்திகள் படித்தாரோ இனிய சித்திகள் விரும்பினார் சிலர்சில ரிரண்டிலு முயன்றார்கள் முனிவர் சித்திகள் வினோதமாத் திரந்தரும் முத்தியைத் தாராவே.

என்றிருப்பதனாற் காண்க

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

சீவன்முத்தர்களில் பிரம்மவித்துக்களின்
மகிமை.

எழுசீரடி ஆசிரிய விருத்தம்.

திரிவிதவுலகத் தருமையார்ஞானஞ் சேர்ந்தசற்புருடரைத் தினமும்
பிரிவறநினைந்து பீடுறப்பற்றிப் பேர்தலிற்றுணையெனப் பிறவிக்
குரியதோர்தேகந் தானெனவுன்னு துண்மையாமீடது பெற்றற்குப்
பரிவுடன்பணிந்து பாங்குறவவர்பாற் பழகலேபழகெனப் புகரும். 1

குருவெனவிவரைக் கொள்ளுதற்குமாற் குவலயத்தினிலிவ ருக்குத்
திருவினைசெய்வார் தம்மனமயக்கந் தீர்த்துதற்பாவமாந் திறத்திற்
பொருந்துவர்யாரும் போற்றுறத்தகுவர் பொன்றுதலிற்புக முடைவர்
வருவினையாவந் துடைத்தவராவர் வயமுளவாய்மையைப் பெறுவர்.

ஞானியர்தம்பாற் சிறியவர்காடி நண்ணினுமன்றிவை திடினு,
ஞானியராவர் நாடிவரவரை நகைத்தலும்பழித்தலு நமக்கேன், ஆனி
யாந்தேகத் துறு பவர்க்காகா வான்றசீர்ப்பிரமவித் துக்க, டேனினி
தாருஞ் சொரூபமேதமக்குத் தெளிவுடைச்சுகமென வாழ்வார்.

வந்துறுபோக வாழ்வினாற்களியார் மாணுறுவாழ்வுநீங் கிடினு
நைந்துளநாடார் நாரியர்பக்க லிருக்கினுநெகில நீங்கார்
முத்துதலின்றி மூழ்கிலார்கண்டு முக்குறைகடிந்துமே வருவார்[ம்பும.
வெந்துறுபடம்போல் விளங்குவார்காணில் விரகிலாரெனமறை விள

மங்கையர்தம்பான் மதித்துமேவரினு மனந்தனி னம்மயக்
செய்தார், எங்குமோர்வடிவா யுள்ளதஞ்சொருப !மெண்ணியேயி
டைலீடா திருப்பார், பொங்குதலில்லா மனந்தனிற்சிறிதும் புகழிக
ழின்றிநின் றிடுவார், தங்குதலைப்போற் றேன்றுகற்பனையைத் தரிப்
பரோமுத்தர்க டாமே.

5

பழுதைபாம்பெனற்போற் பார்ப்பரிச்சகத்தைப் பாங்குறு
தஞ்சொரு பத்தை, முழுதுமேமகிழ்வ ரெங்கணும்வெளியாய் முன்
னுலர்கற்பனை யோரீபோல், தொழுது பூசித்தற் கொருமுதற்காணார்
தொல்புலியோரவார் வாதில், விழுதுபோலுன்றி விவகரித்திடினும்
வேறென்பர்வாரிலை விளங்கா.

6

காணனீர்போலக் காண்பரிச்சகத்தைக் கலந்துமே களிப்பர்
போற் காண்பர், வானம்போனிற்பர் வந்தனை காணார் மதிமயக்கின்றி
யே வாழ்வார், தானமாமெவைக்கு மிருவினையேலார் தரணியோர்
தீங்குள நினைக்கின், மோனமாரவரை முடியுமோ செயிக்க மூவரு
மவர்கிக ராமோ.

7

வேறெனக்காணார் விரிவுறுசகத்தை விளங்குதன் னினைவினி
லென்பார், பேறெனலறிவே யன்றிமற்றொன்றைப் பேசிடார் நல
மெலா மிகுந்தோர், சேறுதலில்லார் செறிகுணராவார் செப்புவர் குளி
ர்ந்தநல் வார்த்தை, மாறுதலில்லார் மனக்களிப்புள்ளார் மகத்தென
விவரலா ருளரோ.

8

அரிதரிதாரு மவர்நிலைசீல மஞருடனின்புசெய் பூசை, பிரிய மார்தியானம் பெரும்புகழிகழ்வு பேசியவொழுக்கநற் கோலம், உரியவாச்சிரமஞ் சாதியுற்றோர்க ளாதியவிவற்றிலொன் றேனும், கருதிலாவரை யுலகெலாம்பணியுங் கடவுளென்றேமறை கழறும். 9

சிறியவாவரை யெத்தனைச்சேட்டை செய்யினுந்தெரிகிலார் நெஞ்சிற், குறிகொளுமறிவாஞ் சோதியல்லாமற் 'கொண்டிலர் வேறொரு நிலையை, வெறியதாமுலக கற்பனைகடந்தோர் வியன்கழற் பேணிளோர் தாங்கள், நெறிகொளுஞ்சொருப நிலையடைந்தென்று நிகழுவரின்பசா கரத்தே. 10

(அல்லமாபிரபு தோத்திரம்.)

வேண்பா.

சொல்லரிய வல்லமன்றாள் சூடித்தலைக்கணியாய்
வெல்லரிய மாயைதனை வென்றுமே—தொல்லுலகக்
கற்பனையிற் றேயாது காணுந்தற் போதத்தில்
நிற்பேன் சுகமாய் நிசம்.

(இந்நூலைப் படித்தோரடையும் பயன்.)

ஞானதுபவரச நூலரித நாடினோ
ஞானகா ரென்று முவப்புறுவர்—மேனோக்கா
முத்தியினும் கற்பனையி லொன்றாச் சுகநிலையே
சத்தியமா யாவார்க டாம்.

வாழ்நீது.

மெச்சுசே லந்தன்னின் மேன்மையப்பா சாமியுடன்
சச்சிதா நந்தனெனத் தாரணியி—லுச்சிதமாய்
வந்துசீர் ஞானநிலை வாய்ந்தசுப்ப ராயகுரு
சந்ததமும் வாழி சரண். (1)

இந்திரபீடத்தமர்ந்த வெந்தைமுனி யப்பகுரு
சந்ததமும் வாழி சனகருடன்—பந்தமெனுஞ்
“தீ”திற் சுகர்வியாசர் தேவதிட்டர் வள்ளுவனார்
சாதுசங்க ரர்வாழி தாம். (2)

பார்த்தற்குச் சாரதியாய்ப் பாங்காக வந்தோரும்.
மூர்த்திகர மாநால்வர் மோகமிலாச்—சீர்த்திசுட
னோபர் சடபரகர் கொள்வாம தேவர்முத்
தாபமொழிந் தோர்வாழி தாம். (3)

சொல்லற் கரிதான தொல்புகழ்கா வேரியினுற்
பல்வளமுஞ் சாஷ்பரவியசீர்—வல்லபதி
கும்பகோணத்திற் குருமௌன சாமிதாள்
இம்பருல கில்வாழி யே. (4)

காருண்ய மாநதியாக் கங்கைசூழ் நாட்டின்கண்
பாரிற் றவத்தினர்ச்சுப் பாங்காகிச்—சீருற்ற
காசியெனும் கேகத்திரத்திற் காட்சிதரு நற்பெரியோன்
மாசில் கணபதிதாள் வாழி. (5)

— ஞானதுபவரசம் முற்றிற்று.

உ
பிழை திருத்தம்.

பக்கம்.	பாட்டு	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
சாத்தாவி 6	1	1	யன்றிசக	யன்றிசக.
பூல் 10	33	4	என்னபல னுண் டோ வு மசகு	என்னபல னுண் டாகு மிககு
28	133	2	மன்னியதில்	மன்னில்
46	243	4	கோதுவனே	கோதுவனே
47	250	1	யவதரித்தர்	யவதரித்தர்

